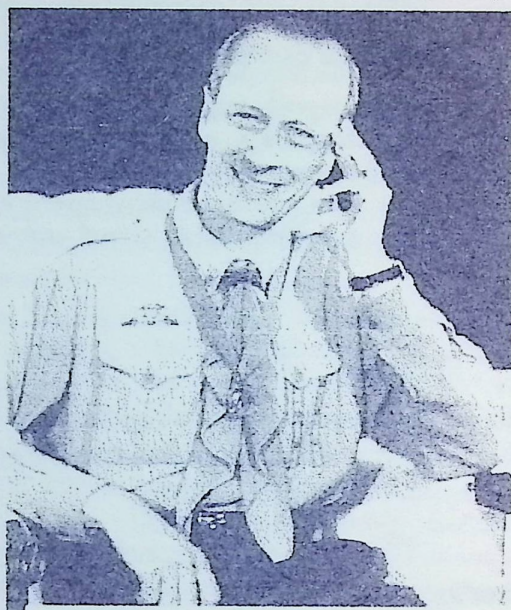

VEZETŐK LAPJA

A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

DR. MATYASOVSZKY-ZSOLNAY MIKLÓS

1912-2005

DOLESCH MELINDA

1933-2005

2006

99. SZÁM

Köszönet

A *Vezetők Lapja* legutóbbi (98.) számával Avvakumovits Ottó cscst., azaz Ottóbá, a szerkesztésről lemondani kényszerült. A lapot 2000-tól 2005-ig szakszerűen és teljes odaadással szerkesztette munkatárs feleségével, Katicával. Az olvasótábor és a szövetség elnöksége köszönetet mond nekik értékes munkájukért további jó munkát kívánva.

-o0o-

Megemlékezés két kimagasló cserkészvezetőről

A *Vezetők Lapja* e számát részben két kimagasló magyar cserkészvezető emlékének szenteljük: Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós („Matyabá”), a szövetség örökös tiszteletbeli elnökének és Gaydánné Beodray Dolesch Melinda cscst.-ek emlékének, akiknek halála nagy veszteség a magyar cserkészlet számára. Bennük nem csupán cserkésztestvéreket, de értékes munkatársakat veszítettünk el. Családjuknak mély gyászában őszinte szívvel osztozik a magyar cserkészlet.

-o0o-

Felhívás!

Cserkészvezetőt vagy felnőttcserkészt keresünk, aki a *Vezetők Lapja* 1979-2003-i évekről összeállítja a tartalomjegyzéket. Az első 25 év (1954-1978) tartalomjegyzékét 1979-ben dr. Ádám János S.J. cscst., akkori főszerkesztő már elkészítette.

-o0o-

Szerkesztői üzenet

Amint ismeretes, a II. világháború utáni kommunista rendszer a magyarországi cserkészletet 1948-ban betiltotta és ahogy a kivándorolt magyar cserkészvezetők életformája kezdett normális életformát ölteni, először 1950-ben a *Magyar Cserkész*, majd 1954-ben a *Vezetők Lapja* is napvilágot látott. A történelmi hűség kedvéért eme lapszámunkban megemlíti a *Vezetők Lapja* szellemi irányítóit. Lapunk életre hívása a tavaly elhunyt dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós akkori szövetségi elnök nevéhez fűződik, aki az első két szám szerkesztése után még az évben átadta Bodnár Gábor cscst., akkori szövetségi vezetőtisztnek, aki a 3-18. számokat (1955-1969) szerkesztette. Ezt követte dr. Ádám János S.J. cscst. (19-89. számok, 1971-1999), majd Avvakumovits Ottó cscst. (90-99. számok, 2000-20005) munkája.

Saját erőnkől fenntartott kiadványunk továbbra is a külföldi magyar cserkészlet megerősítését kívánja szolgálni, időszerű cikkekkel, útmutatással, tájékoztatással és gyakorlati tanácsokkal, hírszolgálatokkal programjaink megvalósítása érdekében. A lap a tiétek, a miénk. Csak közös erővel tudjuk munkánkat továbbvinni. Küldjeteik időszerű írásokat, ötleteket, hozzászólásokat. A lapot egyben továbbra is összekötő kapcsónak szánjuk a világ négy sarkában élő cserkésztestvéreink és csapataink számára, szellemi és gyakorlati segítségként. Kiadványunk sok esetben az egyetlen tájékoztató a már nem aktív cserkésztestvéreink számára.

Jó munkát!

2006. augusztusában,

Fischer Viktor és Lendvai-Lintner Imre cscst.-ek

Ádám János S.J. cscst., Miskolc

Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós öröksége

Az 1950-es évek vége felé kapcsolódtam be a KMCSSZ munkájába, s az óta ismertem a nálam 15 évvel idősebb Miklós-bát, akiben a KMCSSZ örökös tiszteletbeli elnökét tiszteltük. Nem fűzött hozzá személyes barátság, kapcsolatunkat kölcsönös tisztelet és megbecsülés jellemezte. Ez a tisztelet és megbecsülés késztet arra, hogy ezzel a rövid írással átmentsem a 2005 decemberében örök hazába költözött Miklósba szellemi örökségét azon cserkésznemzedék számára, amely nem részesült abban a szerencsében, hogy őt személyesen ismerje, és vele dolgozzék.

Tudtommal a pécsi ciszterciek Nagy Lajos gimnáziumában kezdett cserkészkedni, 1930-ban segédtiszti, majd a gödöllői Jamboree évében, 1933 cserkészti képzést szerzett. Tehát még itthon szívta magába az eredeti, tiszta, izmusokkal nem terhelt magyar cserkész szellemet, cserkész életérzést. Ő még Sík Sándor, Karácsonyi Sándor, és Teleki Pál eszméin nevelkedett. 1945-ben külföldre kényszerült, és oroszán része volt a cserkészet átmentésben, először a menekült táborokba, majd az egész emigrációba.

Fiatalon lett a KMCSSZ elnöke. Tekintélyét senki sem vonta kétségbe, s hamarosan, mint a „haza bölcse” jelent meg a külföldre szakadt cserkészet porondján. A külföldön annak idején újra szerveződő szövetség útja, akár csak a „rendszerváltozás” után a Magyarországon újra szerveződő cserkészet útja nem volt zökkenőmentes. Nemzeti jellemünknek megfelelően sok tüzes fejű fiatal igyekezett tenni a jót, de nem látták mindig egyformán a célt vagy az utat. Matya-bá mindig a kiegyezés híve, az egység és a béke apostola volt.

Ő maga írta, 1991-ben a clevelandi cserkészet negyvenéves fennállást ünneplő cserkészeknek: „S ha időnként akadtak is tárgyi nézeteltérések egy-egy kérdésben, vagy felbukkantak emberi indulatok, cserkészületünk együttes vállalása minden ellentétet feloldott, minden nehézséget elsimított, minden akadályt elhárított. A Szövetségünk élén töltött vezetői múltamnak ez a két évtizednyi összhang maradt legszebb, legboldogabb emléke. Láthatatlan tényező volt a látható sikerek sora mögött.” Hozzá kell tennem, hogy ez az összhang nem született meg magától, hanem a nemzet e „csendes napszámos” kitartó erőfeszítésnek gyümölcse volt. Azért nevezem őt a „nemzet csendes” napszámosának, mert kerülte a rivalda fényt, és sohasem áhitozott nyilvános elismerés vagy kitüntetés után.

Írásaiban, előadásaiban és mindenféle egyéb megnyilatkozásában, mint a „nagy tanítómester” kerülte a szélsőségeket, sürgette nemzeti hagyományain megbecsülését, megőrzését, és továbbadását, de ugyanakkor óvott a lélekölő sovinizmustól, mások becsmérlésétől, azok jogainak sértésétől. Magyar érzésű fiatalokat, és a befogadó országnak, vagy a gyermek „szülőföldjének” hűség, becsületes polgárokat akart nevelni.

Voltak, akik túlságosan jobbra hajlónak, mások pedig túlságosan balra hajlónak tartották. Ez őt nem izgatta. Rendületlenül ment a jónak tartott úton. Mindig egyenes lelkű, igaz embernek ismertem Zsolnay Miklóst, aki arra törekedett, hogy egyéni szenvedélyek, előítéletek és ellenszenvok el ne homályosítsák világos látását. Szerintem ő megtestesítette a latin adagiumot: Veritatem sequi et tueri iustitiam. Kövesd az igazságot és védj az igazságosságot.

Amikor Magyarországon a később bekövetkezett politikai változásokra komolyan még gondolni sem mertünk, Miklósba már a nyolcvanas években kapcsolatot keresett és talált az itthoni cserkészbarátaival, akik később az újrászülető magyarországi cserkészet bölcsőjénél bábáskodtak. Velük tervezett és álmodott a jövő cserkészetéről magyar földön. Minden hatalmi igyekezet nélkül tanácsaival, tapasztalataival megosztásával készítette elő a magyar ugart az új vetésre.

Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós a küldetés embere volt. Élete és példája Sík Sándor Az Acélember c. költeménye következő sorait idézi emlékezetembe:

Testvér –mondja az acélpillanat –

Tudom: gyengének lenni nem szabad.

Tudom, a mi törvényünk állani:

Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,

De rajtunk megyen át az üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.

Bennünket ideállítottak. Állunk.

Miklósbá élete végéig virtute et exemplo, erényes példával vezetett. Ez az ő igazi öröksége. Ezt kövessétek.

SCOUTS CANADA

Mr. Victor L. Fischer
International Commissioner
Hungarian Scout Association

SCOUTS CANADA

1345 Baseline Road, Ottawa, ON, K2C 0A7

Phone (613) 224-5131 Fax (613) 224-3571

January 16, 2006

Dear Scouter,

On behalf of Scouts Canada I wish to express our sympathy at the passing of Dr. Nicholas Zsolnay. I personally have fond memories of meeting with him each year during our Annual General Meetings in Ottawa, Canada. Nicolas was a representative of the Hungarian Scouts in Exile and each year we would meet to report on the activities of the Hungarian Scouts in Canada.

He was a very wise gentleman and certainly served as a role model for younger Scouters. It is rare to see such long-term commitment to our Movement and Nicholas certainly dedicated his life to living the principles of Scouting.

I am sure his inspirational leadership, will be missed by all who had the pleasure to meet him.

Please pass on our condolences to his surviving family.

Yours in Scouting,

Robert Stewart
Executive Commissioner & CEO
Scouts Canada

A Kanadai Cserkészszövetség ügyvezető elnöke kísérő levelében többek között a következő szavakkal emlékezett meg:

"I remember fondly that we used to meet each year with the Latvian, Hungarian and Estonian representatives here in Canada. As a younger executive at the time, I was very impressed by the dedication of these Scouters."

Fischer Viktor cscst.

Elhunyt Mattyasovszky Zsolnay Miklós (1912-2005)

Az alábbi szöveg megjelent a külföldi és magyarországi magyar sajtóban is.

Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós, jogász, író, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség örökös tiszteletbeli elnöke, cserkészörökben a szeretett és tisztelt Matyabája, rövid szenvedés után decemberben Pécsen, elhunyt.

Pécsen született, a világhírű porcelángyár ismert Zsolnay család sarjaként. A pécsi cisztercita szerzetesek által vezetett Nagy Lajos gimnázium cserkészcsapatában tett cserkészfogadalmat és ettől kezdve egész életében ennek a mozgalomnak volt elhivatott tagja. Pécsen jogi diplomát szerzett, néhány évig a Zsolnay gyárnak dolgozott, majd 1945-ben Bajorországba menekült a szovjet megszállás elől. Feleségül vette Gosztynyi Erzsébetet, majd 1952-ben Kanadába emigrált. Montréalban mint „Time Study Analyst”, mai nyelven „Industrial Engineer” és könyvelési hivatalnokként dolgozott. Mindenütt megbecsülést és köztiszteletet érdemelt ki. Montréali tartózkodása alatt érte az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc. Ekkor lesz a montréalai Magyar Segélyakció majd a Magyar-Kanadai Szövetség elnöke. Húsz éven át (1953-1973) viseli a Külföldi Magyar Cserkészszövetség elnöki tisztségét. Még 72 éves korában is 14 szervezeten belül tevékenykedett. Az emigráció 57. évében feleségével elhatározták - több oknál fogva - hogy Ottawából visszatépelnének Pécsre, melyet 2003-ban meg is valósítottak. Ekkor már 90 éves volt. Ez a kiváló, négy nyelven folyékonyan beszélő magyar ember életén keresztül szószólója volt a magyar szabadságnak, az emberi méltóságnak, a demokráciának. Jelmondata, „Légy híve az igazságnak, és harcosa az igazságosságnak!”, vezérelték életét.

Alapító tagja volt a Teleki Pál és Sík Sándor által létrehozott Fiatal Magyarság mozgalom pécsi tagozatának, annak éveken át elnöke is volt. Külföldre kerülése után, már 1946-ban részese volt a németországi Passauban szervezkedő magyar cserkészlet megalakulásánál, főleg a *Teleki Pál Magyar Cserkész Munkaközösség* kapcsolatai bővítésében vállalt szerepet. (Itt megjegyzendő, hogy e szervezet a [Külföldi] Magyar Cserkészszövetség előde, mivel akkor még Magyarországon hivatalosan működött a Magyar Cserkész Szövetség, de már állami felügyelet alatt. A „Külföldi” előnév felvétele az 1989-ben bekövetkezett rendszerváltás után történt, addig „Magyar Cserkészszövetség” volt). Erre a munkára Mattyasovszky Zsolnayt nem nosztalgia ösztönözte, hanem a magyar jövőt építeni vágyó szándéka. Ehhez a gárdához tartoztak akkor Bánáthy Béla, Beodray Ferenc és Bodnár Gábor is. Amikor ezt a feladatot vállalta, azt mindig többnek szánta, mint a jövő kódében elenyésző vállalkozásnak. Mint a Szövetség első külügyi vezetője, többedmagával felvállalta a Világcserekész Mozgalom akkor még Londonban székelő központja felé a nemzetközi kapcsolatok kiépítését, a [Külföldi] Magyar Cserkészszövetség jogi elfogadtatását. Az akkori nehéz körülmények között, különösen az akkori „volt-ellenség” megbélyegzés ellenére, a többi hasonló gondokkal küzdő menekült nemzetiségű cserkészszövetségekkel való összefogással közös érdekképviselést hoztak létre, az International Scouter Association-t, melynek később elnökévé választották. Az elismertetés nem sikerült, a nemzetközi iroda nem fogadta el a menekült cserkészek szervezetét legitim társként, ami azóta sem változott. Okai jogi vonatkozásai. Ám ennek ellenére a világszervezet ma is tisztában van a külföldi magyar cserkészlet és a többi hasonlószerű nemzeti cserkészszövetségek munkájával.

Matyabá a cserkészszeme alapfeltételeit követve a „felelősséget keresünk” jelszóval mindig példát mutatott. A kihívásoknak mindig eleget tett és bátran vállalkozott olyan feladatokra, amelyek nemcsak a magyarság ügyét szolgálták, hanem a befogadó országokban letelepülési helyeiken lévő társadalmat is. Higgadsága, mérsékeltisége, békítő természete, becsületessége, kiegyensúlyozottsága

és kitűnő diplomáciai érzéke olyan erények, amelyek a csoportok közti megegyezést eredményezték és döntőbírói szerepet osztottak ki részére, melynek eredményei hathatósak voltak. Ugyanakkor lankadatlan hittel, kitartással szolgálta a magyar cserkészeti ügyét.

Kanadai kapcsolatai révén főleg a kanadai alkotmánnyal kapcsolatos és a Kanadán belüli angol-francia viszony rendezését célzó törekvések foglalkoztatták. Tudását és megbecsülését mi sem mutatja jobban, hogy a kormány egy emlékirat szerkesztésére kérte fel az állampolgársági törvény módosítása tárgyában. Szakkörökben az írást elismeréssel fogadták. Diplomáciai tehetsége terén említést érdemel egy eset amelyben a kanadai Parlamentbe való meghíváson nyilvános meghallgatásra és vitára került az emlékirat. Itt egy szélsőséges, erőszakos kisebbségi képviselő sanda célzatú kérdéseivel igyekezett a kíséretében lévő két kormányképviselő hölgyet zavarba hozni, akik ilyesmire nem voltak felkészülve. Miklós átvette a szót és kétszeri szóváltás után a képviselő úr feladta a vitát és kikullogott a teremből.

Mint bátor hazafi, aki nem a katonai fronton vagy a barrikádokon harcolt a magyarságért, hanem tollal, ésszel és magatartásával. Tisztességgel érdemelte ki az egyetemes magyarság és a befogadó országa berkeiben a "nagy-magyarok" közti helyet. A cserkésznevelési elveket is hűen betartotta, amikor mind a magyar értékek mind a befogadó ország becsületes polgárainak nevelését hangsúlyozta és maga is élte. Sokan kérték tanácsait, amiket meghallgatott és bölcs hozzáállásával mindig a helyes útra irányította a kérdezőket.

Mint a külföldi magyar cserkészeti szellemi atyja és legfelsőbb tisztségviselője különösen vigyázott arra, hogy a „politikai nevelés” a cserkész programba ne kerüljön bele. Mindig akadtak olyan szülők, társadalmi vezetők, akik igyekeztek a cserkészeti saját céljukra felhasználni. Egyesek túl „baloldalinak”, mások pedig túl „jobboldalinak” bélyegezték vagy bélyegzik a mozgalmat. Világosan látta és szemlélte a magyar cserkészeti lényegét, fontosságát és helyét a magyar társadalomban. Bölcs előrelátása rányomta a bélyegét a mozgalomra is. Mint lapszerkesztő - ő szerkesztette a *Vezetők Lapja* első számait 1954-től kezdve – mindjárt az elején meghatározta a magyar cserkészmozgalmak értelmét. Ez az írás ma is klasszikusnak számító mű.

Mindenütt köztisztiszteletet és megbecsülést érdemelt ki magának. Élete során számos kitüntetést kapott különböző nemzetiségű csoportoktól, a helyi és a központi kanadai szövetségi kormánytól, a rendszerváltás után pedig a magyar kormánytól. Ezek közé sorolhatók az emigrációban élők érdekében végzett tevékenységéért 1979-ben kapott *Order of Canada* díj, Kanadának legtekintélyesebb polgári kitüntetése olyan kanadai állampolgárok részére, akik kimagasló érdemeket szereztek és szolgáltatásokat tettek az országnak vagy az emberiségnek. További kitüntetései: a *Kanada Évszázados Érme* (1967), *Winnipeg tb. Polgári Diplomája* (1974), a *Királynő Jubiláló Ezüst Érme* (1977), a „*La Fédération des Groupes Ethniques du Québec*” *Jubileumi Érme* (1987). E szervezetnek egyik alapítója, majd 14 éven át vezetőségi tagja. A *Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztjét* (1993) levéltári munkájáért és a magyar-kanadai kapcsolatok ápolásáért kapta. Az Ottawaban rendezett 90. születésnapján a sok méltatás mellett Papp Sándor kanadai magyar nagykövet Orbán Viktor miniszterelnök nevében külön elismerő oklevelet nyújtott át neki a külföldi magyarság érdekében végzett és célravezető munkájáért. A rendszerváltás után gyakran látogatott haza és nagy figyelemmel kísérte és segítőkészséggel tekintett a Zsolnay-gyár munkája felé. Végleges hazatelepülése után a pécsi *Tüke-díjjal* jutalmazták, amit olyan pécsi született polgároknak ítélnek oda, akik a város jó hírnevének megőrzéséért kimagasló munkát végeznek. A Külföldi Magyar Cserkészszövetség legmagasabb kitüntetését, a *Jó munkáért!*, azaz Teleki Emlékérmét, az elsők között kapta meg még 1960-ban.

Mind az összmagyarság mind a magyar cserkészeti egy kimagasló hazánkfiát és a becsületesség makulátlan képviselőjét veszítette el.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG PARLAMÉNTJÉBEN EMLÉKEZTEK

286. ülésnap (2006.02.07.), a napirend utáni felszólalás szövege:

DR. HORVÁTH JÁNOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Dr. Mattyasovszky-Zsolnay Miklós méltatását hozom a parlamentbe. Mattyasovszky-Zsolnay Miklós jogász, író, a Magyar Cserkész Szövetség örökös tiszteletbeli elnöke, a cserkészörök szeretett és tisztelt Matya bá'-ja rövid szenvedés után decemberben elhunyt.

Mattyasovszky-Zsolnay Miklós Pécssett született a világhírű porcelángyáros Zsolnay család sarjaként. A pécsi cisztercita gimnázium cserkészcsapatában tett fogadalmat, és ettől kezdve egész életében ennek a mozgalomnak volt elhivatott tagja. A jogi diploma megszerzését követően néhány évig a Zsolnay-gyárban dolgozott, azután emigrált Kanadába. Mindenütt megbecsülés és köztiszteltet övezte.

Montreali tartózkodása alatt érte az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc. Ekkor lett a montreali magyar segélyakció, majd a Magyar-Kanadai Szövetség elnöke. Húsz éven át töltötte be a Külföldi Magyar Cserkészszövetség tiszteletbeli elnöki tisztét.

Itthon, Magyarországon korábban alapító tagja, majd éveken át elnöke volt a Teleki Pál és Sík Sándor által létrehozott Fiatal Magyarország Mozgalom pécsi tagozatának. Külföldre kerülése után részese volt a cserkészmozgalom megalakulásának. Mint a szövetség első külügyi vezetője, többedmagával felvállalta a Világcsereksész Mozgalom akkor még Londonban székelő központja nemzetközi kapcsolatainak kiépítését, a többi, hasonló gondokkal küzdő menekült nemzetiségű cserkészszövetségek összefogásával.

Mint a külföldi magyar cserkészmozgalom szellemi atyja és legfelsőbb tisztviselője különösen vigyázott arra, hogy a politikai nevelés a cserkészmozgalomba ne kerüljön bele. Mindig akadtak olyan szülők, társadalmi vezetők, akik igyekeztek a cserkészmozgalomra saját céljukra felhasználni. Ezek túl baloldalinak, mások pedig túl jobboldalinak bélyegezték vagy bélyegzik a mozgalmat. Mattyasovszky-Zsolnay Miklós világosan látta és szemlélte a magyar cserkészmozgalom lényegét, fontosságát és helyét a magyar társadalomban. Bölcs előrelátása rányomta bélyegét a mozgalomra is.

Élete során számos kitüntetést kapott különböző nemzetiségű csoportoktól, a helyi és a központi kanadai szövetségi kormánytól, a rendszerváltás után pedig a magyar kormánytól. Ezek közé sorolhatók az emigrációban élők érdekében végzett tevékenységéért 1979-ben kapott Order of Canada-díj, Kanada legtekintélyesebb polgári kitüntetése olyan állampolgárok részére, akik kimagasló érdemeket szereztek, és szolgálatot tettek az országnak vagy az emberiségnek.

A Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjét levéltári munkájáért és a magyar-kanadai kapcsolatok ápolásáért kapta. Az Ottawában rendezett 90. születés-napján a sok méltatás mellett akkor Papp Sándor kanadai magyar nagykövet Orbán Viktor akkori miniszterelnök nevében külön elismerő oklevelet nyújtott át neki a külföldi magyarság érdekében végzett célravezető munkájáért.

A rendszerváltás után gyakran látogatott haza, nagy figyelemmel kísérte, és segítőkészséggel tekintett a Zsolnay-gyár munkája felé. Végleges hazatelepedése után a pécsi Tüke-díjjal jutalmazták, amit olyan pécsi születésű polgároknak ítélnek oda, akik a város jó hírnevének megőrzéséért kimagasló munkát végeznek. A Külföldi Magyar Cserkész Szövetség legmagasabb kitüntetését - a "Jó munkáért!" - az elsők között kapta meg.

Egész élete során szószólója volt a magyar szabadságnak, az emberi méltóságnak, a demokráciának. "Légy híve az igazságnak és harcosa az igazságosságnak!" - ez a jelszó vezérelte életét. Köszönöm a meghallgatást.

Nádasné Ormay Gabriella (Kuni) cscst.

Gaydánné Beodray Dolesch Melinda cscst. (1933 – 2005)

Linda gyógyszerész szülők második gyermekeként Kiskőrösön lát napvilágot. Édesapja a II. világháború utolsó hónapjaiban katonaként egy vöröskeresztes sebesültszállító vonaton szolgál. Szerencsére, az utolsó percben engedélyt kap, hogy családját is magával vihesse. Így kerülnek mindnyájan a bajorországi Ingolstadtba. 1949 őszén az öttagú Dolesch család kivándorol az Egyesült Államokba és Cleveland, Ohio-ban kezd új életet. Egyre több magyar család érkezik a városba és azok a fiatalok, akik már Németországban is cserkészkedtek, itt is megkeresik egymást. Lindához is eljut a hír, hogy nemcsak a magyar fiúcserekszek szervezkednek, de a város keleti oldalán már a lányok is működnek. A 16 éves Lindának megtetszik a cserkészkedés gondolata, és elkezdli toborozni a nyugatoldali magyar lányokat. Így veszi kezdetét a mai 34. sz. *Zrínyi Ilona leánycserkészcsapat*. Parancsnoki tisztségében, rendhagyó vezetői rátermettséggel és nagy szeretettel 1962-ig fejleszti és vezeti a csapatot.

Linda nem csak alapítója és első parancsnoka a clevelandi 34-eseknek de állandó segítője és legfőbb támogatója marad mindvégig. Bármikor magyar- vagy cserkészvonalon segítségre szükség volt, mindig számíthattak akár helyi vagy szövetségi szinten. Láthattuk táborokban és akadályversenyeken szervezőként, vezetőként, előadóként, pontozóként, a magyar iskolában tanítóként. Sohasem mondott nemet ha segítséget vagy tanácsát kérték és mindig készségesen és fáradhatatlanul helytállt.

Kezdetől fogva a Magyar Cserkészszövetség vezetői gárdájának is tagja, és az évek során az alelnöki tisztség mellett még számos megbízásnak tesz eleget. Rendszeresen besegít a központi vezetőképzésbe. 1989-ben óriási sikerrel szervezi és vezeti az 1939-ben tartott első és azóta is egyetlen leány világjamboree emlékére szervezett Pax-Ting leánytábort, Fillmoreban. Azóta is folyamatosan vállal cserkészmunkát ahol épp szükség van a segítségére.

Lindabá személyében nemcsak egy hűséges barátot és cserkésztestvért, de egy értékes magyar asszonyt, szerető édesanyát és nagymamát búcsúztatunk.

Köszönünk neki mindent amivel gazdagította életünket és hálát adunk a sorsnak, hogy egy mi is része lehettünk az ő életének. Emlékét azzal tisztelhetjük legméltóbbképpen, hogy továbbadjuk mindazt a tudást és értéket amit tőle kaptunk.

Lindabá szövetségi tisztségei:

Csapatparancsnok, 1952-1962 * Intéző Bizottsági tag, 1957-1965 * Kiképzési és Nevelési Bizottság tagja, 1961-1963 * Alelnök, 1965-1969 * Társelnök, 1969-1973 * Társadalmi kapcsolatok vezetőtitkja, 1997-1999.

Szövetségi kitüntetései:

Jó munkáért! Teleki Emlékérem, 1966 * Elismerő oklevél a központi cserkészbálon, 2004

Résztvényilvánítások

Nádasné Ormay Gabriella (Kuni), Cleveland, Ohio.: A mi Linda bánk hazament

Összegyűltünk elbúcsúzni szeretett Lindánktól, a szeretett Lindabától. De nem csak búcsúzni szeretnénk, hanem elmondani a világnak hogy mennyire értékeltük azt amit értünk és a cserkészterét tett. Mindenki a maga módján fogja emlékében tartani Lindabát, lesz aki mint hűséges barátot emlegeti, lesz aki mint clevelandi Magyarok Nagyasszonyát, lesz aki mint vezetőjét, kiképzőjét, tanácsadóját. Mindenkinnek van egy vele kapcsolatos élménye, mert Linda sokunk életére befolyással volt. Olyan tulajdonságai voltak, amelyek bennünket megragadtak. Ha rá gondolok, eszembe jut kifogyhatatlan energiája. Tudta tartani az iramot a fiatal vezetőinkkel. Még mult tavasszal ő volt a tüzrakó a tavaszi portyán.

Ami tetszett sokunknak, hogy vállalta a felelősséget. Mesélte, hogy milyen is volt az első csapattábor ahol még nem értett a szakácskodáshoz, de szakácskodott és ez nem riasztotta vissza. Nem volt olyan kihívás ami elől menekült volna. Bátran kiállt, "Megcsinálom, gyertek kapd el, gyere öregem, csináljuk meg." Minden munkájában volt céltudat. Kialakított magának egy közösséget, a Szászorszégeket, aztán a cserkészcsaládot tette magáévá, és most legújabbán csapatunkban unokája, Kaitlyn, által újból egy kis csoportot alkotott. Annival most fejezték be a könyvtárat... Ahol látta, hogy szükség van valamire, ott besegített és ami a legfontosabb, dicséreteket osztogatott.

Nehéz édesanyának lenni és ugyanakkor cserkészkedni. Ferkó fiát mindenhol elvitte magával és mégis így utólag visszatekintve, azon elmélkedett, hogy vajon nem-e érezte Ferkó fia kihagyva magát? A cserkészlet sok időt igényel, de Ferkó az utóbbi hat évben egy gyűlés alatt sem mulasztotta el, hogy ne említett volna Téged vagy családodat... A gondolatai körülöttek forogtak. Köszönjük Neked Linda, hogy bennünket is szeretted. Tetszett a jó kedved, örömed. Tetszett, hogy volt véleményed és véleményedet elmondtad. Tudom ha itt lennél köztünk, örülnél hogy ennyien összejöttünk de ugyanakkor nem tetszene a szomorú légkör. Engedd meg, hogy most ezzel is kimutassuk tiszteletünket irántad. Szeretném tudatni Veled, hogy nagyon sokunk életében alkotó erő voltál...

Adjon Isten jó éjszakát... küldje hozzád szent angyalát... bátorítsa szívünk álmát... Adjon Isten, Linda, jó éjszakát.

Mészáros Andy, Cleveland, Ohio: Emlékezünk

Dolesch Melinda cserkészvezetőm volt a 60-as évek végén amikor a 14-es csapatban együtt kiscserkészekkel foglalkoztunk. Az a lelkesedés és szeretet amit Linda a kicsiknek nyújtott még mai nap is előttem van. Mi fiatalabb vezetők imádtunk Lindával cserkészkedni, kirándulni, táborozni, mert humora, lelkesedése mindnyájunk szívét megnyerte. Külön élmény volt számomra a Pax-Ting emléktáborban (1989) vele együtt dolgozni... Sokan vagyunk akiknek ez a tábor volt leánycserkész életünknek legjobb cserkészélménye. Azt sem felejttem el, amikor két évvel ezelőtt már nagyon beteg volt, béna karral a körzeti kiscserkész táborba eljött a konyhánál kisegíteni. Élte a tíz cserkész törvényt anélkül, hogy belefáradt volna. Hálás vagyok a Jóistennek, hogy gyermekeim megismerhették, és hogy ők is tudtak tőle tanulni.

Isten veled Linda!

"Maugli" azaz Mauksch Péter, Closter, New Jersey: Linda mindannyiunké

1954-ben valaki ezt írta Rólad az *Magyar Cserkész* júniusi számában:

- a magyar leánycserkészlet büszkesége, aki három év kemény munkájával teremtette meg Szövetségünk legnagyobb létszámú és egyik legjobb leánycserkész csapatát, de emellett a leánycserkészlet központi irányításában is aktívan részt vesz.

Vagy három évtized eltelte után a Cleveland-i Cserkésznapon Úristen kegyelméből újra találkozhattunk, mert mindenkori erő, lelkesedés legyőzte megpróbáltatásaidat. Az idézett sorok 51 esztendő múltán méginkább helyénvalók.
51 esztendő múltán méginkább helyénvalók.

Némethyné Kesserű Judit, New York: Búcsú Lindától

1962. júniusa volt. Aznap érkeztem Ellicottvillebe, Buenos Airesből, a központi vezetőképző táborba, újdonsült cserkésztisztiként. Bodnár Gáborbá karon fogott: „Azonnal elviszlek a leány öv.-be, meg kell ismerd Lindát. Ő szövetségünk egyik legklasszabb vezetője.” Késő este volt, már csend volt a táborban. Linda vezetői gárdájával, Mód Erzszi, Dósa Mária, Trombitás Anikó, esti megbeszélést tartott. Körülültük. Mindnyájukon fehér matrózsapka volt. Linda rám nézett: „már megint délamerikai nőt hozol közénk?”, kérdezte Gábortól (előző évben ugyanis elsőként Tirczka Éva jött fel a központi vk-ra, Brazíliából). Aztán elnevette magát, átölelet, és egy „Isten hozott közénk” után villámgyorsan elmagyarázta a leány öv. felépítését, menetét, és elmondta az aznapi híreket. Utána pedig pár percet beszélgettünk a lányokkal.

Ez volt első találkozásom Lindával, és mély benyomást tett rám. Példaképként állt előttem, kezdő csapatparancsnok előtt, dinamizmusával, lelkesítő hangnemével, szervezettségével, fegyelmével, humorával, vezetői egyéniségével.

Az évek során sajnos ritkán találkoztunk személyesen: az 1970-es Raccoon Creek-i jubileumi táboron, egy-egy vezetőképző táboron, a Pax-Tingen, tiszti konferenciákon. Mindketten saját területünkön cserkészkedtünk tovább. De valahányszor kapcsolatba kerültünk, személyesen vagy telefonon, ugyanolyan meleg szeretettel vett körül, mintha hetente találkoznánk. Megbeszéltük közös szerelmünk, a külföldi magyar cserkészlet gondjait, eredményeit, az új cserkészvezetői generáció felcserepedését, a változó körülményeket. Mindig ugyanazzal a tüsszel, meggyőződéssel beszélt cserkészletünk jövőjéről, mint azon az első estén, az ellicottvillei sátorban.

Tavaly novemberben, a központi cserkészbálon, Park Ridge, New Jersenyben beszélgettünk utoljára. Eljött nagybetegen [Doleschné Dósa] Máriával - díszvendége volt a bálnak. Ekkor mondta, hogy ő most búcsúzik tőlem.

Egy évvel később, most én búcsúsom Lindától - cserkésztestvéremtől.

Fáj a szívem, hogy csak gondolatban lehetek Veletek, clevelandi cserkésztestvéreim, a búcsúszertartáson. A gyászban együtt vagyunk mind szerte a világban, akik Lindát ismertük és szerettük. Emléke mindig megmarad. Nyugodjék békében!

Fischer Viktor ("Halász Győző"), New York: Kihullott a zászló a kezedből kedves Linda...

Régi el nem felejtett élmények fénylenek agyamban - tábortüzek, tervezgetések, akadályversenyek, vezetőképző táborok, jubileumi táborok, lelkiizések.

Meghatározó egyéniségeddel, korlátlan energiáddal, oadaadásoddal, lelkesedésseddel, leleményességeddel és rátermettségeddel, annyi sok cserkészt és vezetőt több mint 50 évig irányítottál, vezettél, neveltél életed utolsó percéig, ami mindannyiunk előtt példakép.

Benned egy olyan ember tehetsége összpontosult, akiben eredményes tervező és kivitelező ritka tulajdonsága párosult. Igazságérzéked, amit nagyon nagyra értékeltem, meghatározó hatással bírt a környezetedre. Vannak és lesznek akik felveszik az általad vitt diadalmas cserkészlilimos zászlót, példádát követve. Örülök, hogy tavaly még személyesen beszélhettünk a központi cserkészbál alkalmával, amelyen a szövetség kitüntetését átvehetted. A kórna hatásáról tudva még terveidről beszéltél...

A külföldi magyar cserkészlet egyik kimagasló leánycserkész vezetője, nagyja, aki fáradhatatlanul szolgálta magyarságát egy életen át hagyott itt bennünket. Az örök világosság fényeskedjék neki!

Voltunk, vagyunk, leszünk

Az alábbi cikk néhány évvel ezelőtt jelent meg a clevelandi „Jó Munkát!” című clevelandi magyar cserkészértésterében. Ebben Linda leírja saját munkásságát és a clevelandi leánycserkészélet beindulását.

1951-ben nagy izgalom volt Clevelandban! Teljes erővel megindult a magyar cserkészélet!

A város keleti oldalán Csűrös Mária szervezte be a lányokat, a nyugati oldalon pedig Beodray Feri bá, Dolesch Gyula, és Bedy Balázs indították be a toborozást.

Feribá magával hozta németországi csapata nevét és számát, így mi mindannyian a 12. számú II. Rákóczi Ferenc csapatnevet kaptuk. Miután Feribá bevonult katonának és ez a csapat név védve volt, a nyugati oldalon cserkészkedő fiúknak a Magyar Cserkészszövetség a 14. számú Görgey Artúr cserkészcsapat nevet adta. Egy ideig mi lányok is a 14-es csapathoz tartoztunk, de összejöveteleinket teljesen külön tartottuk. Végül, 1952. szeptember 14-én mi lányok is megkaptuk a Magyar Cserkészszövetségtől a saját csapatszámunkat, a 34-est, és lettünk a Zrínyi Ilona leánycserkészcsapat.

A mi csapatunkban én kezdtem gyűjtögetni a lányokat. Ahol magyar szót hallottam, azonnal bemutatkoztam és elmondtam, milyen pompás program vár a lányokra a cserkészéletben.

Jöttek is egymás után a kis copfos lányok, és én, vagy értük mentem összejövetel előtt, vagy eléjük mentem és félúton találkoztunk. Volt olyan eset is, hogy a villamosra felszállva szedtem fel cserkészlányaimat a megállóknál. Odakísérték őket a szülők és amikor engem megláttak a villamoson „feladták” lányait.

Első találkozóhelyünk a mi lakásunk volt a West 47-es utcában, ahol szüleimmel és testvéreimmel laktunk.

A cserkészélet nekem is új volt, mert én nem voltam magyar cserkész Németországban, mint például Csűrös Mária vagy a többiek, akik beindították a cserkészéletet Clevelandban. Röptében vezetőképző táborba mentem, és minden szabadidőmet a cserkészanyag elsajátítására szenteltem.

Akkor 17 éves voltam és a „legöregebb” csapatunkban. Így bizony minden tudományomat össze kellett szednem, hogy minden korosztályt egy rajban foglalkoztatni tudjak. Szerencsére ez nem tartott sokáig, mert idősebb lányaim rövid időn belül átvették a cserkészgondolatot és önálló őröket kezdtek vezetni.

Csapatunk „városzlopát” a vezetők őrse alkotta, a Százszorszép őr. Ezt a nevet én „erőltettem” az őrre, mert nagyon szépek voltak a lányok, nemcsak külsőleg, hanem belsőleg is. Meg kell nevezem az első nagylányőrsbe tartozókat, mert ebből az őrsből emelkedtek ki a csapat építői és a munka továbbvivői. Nem csak a csapatunkban végeztek elsőrendű munkát, de sokan a 14-es fiúkkal együtt nagy feladatokat vállaltak a szövetségi továbbképző programban is. Kezdetben kilencen voltunk: Dósa Mária, Csűrös Eszter és Ágnes, Böör Klára és Dóra, Mód Erzs, Rózsa Mancsi, Keresztes-Fischer Edit és Gömbös Zsuzsi. Később csatlakozott az őrünkhöz Domján Klári, Hegedeős Kati, és Lányi Györgyi. Ezt az őröt én vezettem hosszú éveken keresztül.

Első csapattáborunk 1952-ben a Borosdy Tanyán volt és természetesen sátrakban laktunk. A tábordíj egy hétre \$5.50 volt, bizony az elmúlt ötven év alatt sok minden változott! Magunk építettük a tűzhelyet, a mosdót, és minden egyéb szükségletet, mert a tanyán épület nem volt. Főzni egyikünk sem tudott. Édesanyámmal számítottuk ki a tábor előtt a megfelelő napi adagokat és lépésről lépésre leírtam a főzési utasításokat. Ez az első próbálkozás pompásan sikerült mert együtt csináltunk mindent, és ez volt a lényeg.

Magyar iskola akkor még nem volt. Magyarországról nem kaphattunk segítséget, mert ez akkor tilos volt. Eleinte *A mi könyvünk* [az első emigrációs cserkészkönyv - Szerk.] volt a cserkészbibliánk. Mindenkitől kaptunk Magyarországról kimentett könyveket és sok órát töltöttem a Lorain-Fulton könyvtár magyar részlegén. Először csak én, majd a vezetői gárdám is. Segítséget kaptunk magyar ismeret téren Oszlányi Jolán nénitől, B. Kovács Fréda nénitől és Fábry Gyurka bácsitól. Később megalakította [Beodray] Feribá az „Őrsvezetők Körét” és így külön kiképzést is kaptak őrsvezetőim. Ezt a sok segítséget nagyon értékeltük és sok új anyagot tanultunk.

A cserkészotthon mindig gond volt, mert sem a fennálló egyesületek, sem a magyar gyülekezetek nem fogadtak be minket. Egyedül a Szent Mihály görög katolikus- és az ír Szent Patrick római katolikus egyházközségek nyújtottak felénk segítő kezét és pár éven keresztül bérmentesen használhattuk termeiket. De azért nem szenvedett kárt törekvésünk, mert ha máshol nem, akkor a mi lakásunkban és szüleim udvarában gyűltünk össze.

1952-ben a második vezetői őrs is megalakult és ebből az őrsből is sok „cserkésztér” került ki. Ide tartoztak Dósa Margit, Juhász Ildikó, Kosztolnyik Inci, Szabadkay Zsuzsi, Szentendrey Hanna, Thurner Klári és Thurner Ili.

1953-ban saját szervezőtestületünk lett és nem csak ők, de az utánuk következő tisztségviselők is sok segítséget nyújtottak nekünk. Szeretettel emlékezek az első lelkes csoportról – Beregy Ottóné, elnök, Borosdy Gyula, Borosdy Gyuláné, Fábry György, Fábry Györgyné, Skerlán Gyula, Skerlán Gyuláné – Piri néni, aki azóta és most is „ahol tud segít”.

1954-ben született meg az az ötlet, hogy a sok ismert népdalt és népitáncot, amelyekkel addig már sokszor felléptünk, használjuk fel egy regőcsoport kialakítására és külön foglalkozunk népi hagyományaink elsajátításával és terjesztésével. Ebbe a csoportba csak aktív vezetők kerültek, akik a csapatéletben egész éven át részt vettek. Elkezdtük az ennek megfelelő anyag gyűjtését és magunk böngészünk ki a *Katolikus Magyarok Vasárnapja* évkönyvéből és a régi *Nők Lapjából* (melyeket Csűrös Ilus nénitől kaptunk) a népszokásokat és táncokat, különböző népi mintákat. 1957-ben kaptunk komoly segítséget Buffalóból, Nagy Magditól, Clevelandből Roland Katitól, és később Pittsburghból Bíró Bélától. Ők eredeti népitáncokat ismertek és készségesen átadták tudásukat nekünk. Nagyon leleményesek voltunk, mert mindig sikerült valakinek közülünk új anyagot szerezni.

A Gyöngyösbokréta nevet 1955-ben vettük fel. Ez a hagyományos név a népi értékeink ápolását és szeretetét foglalja magába. 1957-ben már e név alatt szerepeltünk és adtuk elő a *Kukoricafosztás* című bemutatónkat a cserkésznapon.

Mint ahogy már Szappanos Pistabá leírta, rengeteg rendezvényünk volt. Cserkészbálok, cserkésznapok, tanyavásárlás, és sok szereplés. Adóbélyeget gyűjtöttünk, mert akkor vásárlásnál minden elköltött dollár után kaptunk egy bélyeget, és ezeket készpénzre lehetett váltani. „Tégla” jegyeket árultunk, 25 cent volt egy téglá ára és lehetett fél téglát vásárolni, ami 12½ centbe került. Ebből az akcióból terveztünk cserkészotthont vásárolni, amiből aztán tanyavétel lett, mert a város két oldalán működő négy csapatnak nem lehetett volna a távolságok miatt könnyen elérhető helyet találni. Karácsonyi lapokat, kézimunkákat készítettünk eladásra. Papp Katónéni és más lelkes édesanyák segítségével nagyszabású vásárt rendeztünk, mivel akkor még nem létezett a Cs. B. K. (Cserkészbarátok Köre). Magyar segélycsomagküldési akcióban is részt vettünk és szorgalmasan készítettük a csomagokat a nehéz sorsban élő magyar testvéreink számára. A regős[cserkészethez] és Gyöngyösbokrétához szükséges népviseleteket a lányok maguk hímezték és ezen kívül csapatszámokat készítettünk, szaloncukrot csináltunk Szabolcs Örzse néni segítségével, és még sok más feladatunk is volt a csapatmunkánk mellett. A szövetségünk által rendezett vezetőképző táborokon és akadályversenyeken rendszeresen jelen voltunk és mindig dicsőséget hoztak a résztvevők csapatunk számára.

Kis házat építettünk a tanyánkon a 34-es csapatnak kijelölt területére. Csak az anyagot vettük mi, mert a felépítést Óváry bácsi és munkásai minden ellenszolgáltatás nélkül vállalták. A házhoz szükséges anyagot kézzel hordtuk be az erdőbe, mivel a nagy sár miatt a teherautó nem tudott a kijelölt területig bejutni. Nem csak mi cserkészek dolgoztunk ezen, hanem több cserkészédesapa is beállt közénk segíteni.

A cserkésznapokra mindig együtt készült a négy csapat. Wacovsky Erzsineki kiváló tudással főzte meg az első pár „nagy menüt” és mi csak segítettünk. Azután megtanított minket minden étel elkészítésére. Persányi András volt az étel és beszerzés szakembere és nem csak a helyi szükségleteket intézte nagy hozzáértéssel, hanem több jubileumi tábornál is ő volt a „konyhafőnök”. Sok munka volt a cserkésznapokra és bálókra való készülődés, de nagyon élveztük az összmunka szépségét és a harmóniát ami köztünk mindig fennállt.

Az 1957-es Gyöngyösbokrétára csodás színfalunk készült: egy falusi ház és szőlős mögötte. Pék Buci cserkészmama és édesapja művészi munkája volt ez. A mi házunk mögött álló hármagarázs külső falára volt kifeszítve az anyag és ott díszelgett amíg el nem készült.

1958-ban az őrsvezetők vezetését átadtam Csűrös Eszternek, mivel hála Istennek addigra már sokan voltunk. Eszter nagy hozzáértéssel végezte ezt a feladatot. Nekem maradtak a rajvezetők és a tisztek. 1962-ben átadtam Borosdy Erzsinek szeretett csapatomat, mert kisfiamnak, Ferkónak, szüksége volt egy állandó édesanyára. Akkor már 106 leánycserkész tartozott a *Zrínyi Ilona* csapathoz. Habár tudtam, hogy ügyes kezekbe helyeztem csapatomat, mégis fájó szívvel tettem, mert életemnek legszebb éveit az annyira szeretett lányaim között töltöttem. Az a kapcsolat ami köztünk kialakult és még ma is fennáll, rendkívül értékes és kimagasló.

Azt, hogy csapatunk ötvenedik születésnapját ünnepeljük ez évben [2002], minden egyes *Zrínyi* leánycserkész érdeme. Nem engedjük elszakadni azt az erős láncot, ami minket összetartott. Az utódok tovább vitték a lángot és azóta is „jó munkát” végeznek. Kérem a Jóisten áldását munkájukra.

Jó Munkát! Szeretettel,

Lindabá (akkor Beodrayné, most Gaydáné, Dolesch Melinda)

-oOo-

Csicsery-Rónay István

Bartók Béla születésének 125. évfordulója

Bartók Béla, a legnagyobb magyar zenezszerző születésének 125.évfordulóját ünnepli a magyar nemzet 2006-ban. A modern zene világszerte elismert egyik vezető egyénisége. Művészete a magyar népzene alapult s így ő az első, aki a magyarság és a Nyugat együvértartozását, a magyar kultúra egyenrangúságát a nagy nyugati nemzetekével életműve útján a nyugatiak előtt is világossá tette. Elsősorban neki köszönhető, hogy a „csikós“, „gulyás“, „cigány“ nemzete helyett megint kultúr nemzetnek kezdenek tekinteni.

Száműzöttek naptára. Occidental Press, Washington, DC, 1954.

-oOo-

Az 1956-os magyar forradalom napjaiban:

Némethy György levele Brogyányi Gáborhoz

Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc idején Némethy György (1934-1994) és Brogyányi Gábor (1938-1986) egyetemisták voltak, mindkettőjük a new yorki "7. sz. Erős Gusztáv cserkészcsapat" tisztjei, vezetői.

Némethy György később a [Külföldi] Magyar Cserkészszövetség vezetőtiszthelyettese, utána vezetőtiszte, majd elnöke lett. Az alábbi levelet a Cornell egyetem mesteri fokozatra készülő hallgatójaként írta. Gábor, ekkor a Columbia egyetem hallgatójaként, az egyetem által befogadott menekült magyar diákok ügyintézésében segített, az "International House"-on keresztül.

Ithaca, 1956. november 7, szerda

Kedves Gáborom!

Nagyon köszönöm leveledet a bennefoglalt beszámolókkal.

Az elmúlt két héten mind csak egy dologra gondolhattunk és gondolunk. Igazán büszkék lehetünk nemzetünkre, de most már csak a gyász és az izgalom marad. Azóta, hogy leveledet megírtad, elkövetkezett az október 23-i nagy napra és a drámai, hősies két hétre a magyar történelem fekete napja, múlt vasárnap. Az oroszok eddig sem adták ki a kezükből, amit egyszer megmarkoltak; most is valószínű volt, hogy nem adják meg szépszerével, amit a magyarok kívánnak; a múlt hét második felében az orosz csapatmozdulatok nyilvánvalóan jelezték, hogy mi fog következni; mégis a vasárnapi gyász hír, a magyar szabadság leveretése, sárbatiprása hirtelen csapásként, megrendítő ütésként ért. Nem volt elég az elmúlt tíz nap pusztítása, vérontása, most még többnek kell jönnie. Az oroszok, a szovjet vezetők megmutatták állandó, valódi arcukat a megtévesztésre igyekvő kruscsevi nyájas vigyor mögött. Otthon megint egy vak, tekintetnélküli barbár pusztítás folyik.

Az orosz erőszak megint egyszer végiggázol az országon. Most csak attól reszketek, hogy mi fog ezután következni: mikor a harc elül (és a Nyugat megnyugszik), csendben, lassan, milyen újabb gyalázatos gonosztettekkel fogják a kommunisták megbosszulni a nemzetnek ellenük való feltámadását, mivel fogják tetőzni tetteik lajstromát? Bárcsak nem így lenne! Isten irtalmazzon ez után a megpróbáltatás után és állítsa meg a pusztító erőt.

Otthon még mindig nem adták fel a kilátástalan harcot, még remélnek. Pedig egyedül, minden segítség nélkül, hogy állhatnak meg a hatalmas túlerővel szemben? És nem csak a túlerő az, amivel szemben állnak, hanem egy gyalázatos, hitszegő, hazug alávaló alatomosság, amely minden tisztességet, emberiséget, fair-séget sárbatipor, félrelöki a követek sérthetlenségét, nem tartja szükségesnek az ígéretek betartását. A sokat hirdetett liberalizálódás sem jelent semmit: ugyanaz a könyörtelen, leigázó vaskéz tartja a kormányt a Szovjetunióban, mint azelőtt.

Legalább ezt megvilágítanák a történetek a világ és főleg az eddig vak "neutalisták" előtt! De a világ érdeklődése és szimpátiája már le is gyengült: Egyiptomban sem tudtak jobb időpontot a harc elkezdésére kiválasztani. És a tisztelt Nehrut, stb. jobban érdekli a drágalátos Nasser hajaszála, mint a magyar nép sorsa.

Az események olyan gyorsan követték most egymást, hogy mire egy levél megérkezett, egészen megváltozott a hleyzet. Így történt a levelekkel, amiket szüleimmel váltottam, valamint a Te leveleddel is. Vajjon mire fog ez a levelem megérkezni?

Büszkék lehetünk nemzetünkre, hogy így kiállt a világ előtt a szabadságért. Tragédia, hogy el kellett buknia. De azt hiszem, Neked is érzésed, mint Nekem, hogy remélünk és imádkozunk, hogy ne ez legyen a vég, hogy jőjjön

“Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százszázrek ajakán.”

Ha ez a levelem az események hatása alatt pesszimista hangulatú is, azért ne ez legyen a végső érzésünk. És azt hiszem, hogy mindez csak meg kell erősítsen a buzgalomban, amivel munkánkat végezzük, a cserkészetben és egyebütt, Magyarországért.

Nem tudom most megállni, hgy ide ne másoljam azt az Ady verset, amit két napja olvastam: Ady nem ilyen komoly alkalomra írta ugyan.

Nótázó ven bakák
Hogy zúg, zuhog, árad a nóta
Valamennyi vén fiú torkán
s hogy ölte órákig az orkán
Künn őket a próba-mezőkön.

Miért? Kiért? Mikor?: erősen
Állták, mert így rendeltetik el
S be szép ily végzetes néppel
Ugyanannak tudni magunkat.

Magyarok, öregek, nótások,
Bakák, búsak: dacosan, hősön
Puskaport még alig szagoltak,
De hősök már, mint hősön-holtak.
Így járnak a Végezés ormán
Ezer és ezer évek óta,
Mindig a halálba loholtak
S el nem hagyta őket a nóta.

Ez a regéknek ősi népe
S hősi népi túl minden hősön,
Rosszkor jöve s rossz helyre téve
Átugrik sorsot, jelent, voltat.
Fátum és dal népe, ha voltak
Sírok: te megbírtál a véggel,
Búsultál, ütöttél, nótáztál
S halsz és élsz: így rendeltetik el.

Elfoglalt heteitek lehettek az amúgy is sok dolog mellett a tüntetésekre való menetelleg. Láttam, hogy hétfőn a N.Y. Times is megemlíttette a cserkészeket (a St. Patrick-beli gyászmisével írt beszámolóban.)

Itt nem történt olyan sok minden mint New Yorkban. Az én aktivitásom is csak egy itteni lapnak írt “levél a szerkesztőhöz”-ben merült ki.

Az elmúlt két hét eseményei persze múltkori leveletem (amit még a felkelés legelején írtam) teljesen tárgytalanná teszik. Ezek után már néhány napja elhatároztam, hogy most nem mehetünk a farmra [akkor részben magyar cserkészvezetők tulajdonában, Rummerfield, Pennsylvania melletti tanya, “cserkészterület”. Szerk.]. Thanksgivingre [amerikai hálaadási ünnep] haza megyek szüleimet látni. Örültem, hogy hétfőn jött leveledben Te is hasonló gondolatot vetettél fel. Mindenesetre azért remélem, hogy röviden lesz alkalmunk találkozni a négy nap alatt, akár a városban, akár kiránduláson. Meglátjuk, mi lesz akkorra, mi lesz azokban a napokban New Yorkban. –

Csütörtök délelőtt:

A mai Times jelentés szerint vége az utolsó kétségbeesett ellenállásnak. Vajjon mire készülnek az oroszok a lengyel határnál?

A viszontlátásig két hét múlva búcsúszom, gyászoló és szomorodott szívvel, de a jövőben remélve.

Szeretettel ölel

Gyuri

Karaffa Attila cst., Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség

Magyar cserkészszövetségek közös ülése Dunaszerdahelyen

Folyó év április 1-én a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség házigazdaként fogadta Dunaszerdahelyen a Magyar Cserkészszövetségek Fórumának (MCSSZF) tagjait a szövetség Szent István téri központjában.

A MCSSZF a magyar cserkészszövetségek tanácskozótestülete, amelynek tagjai a Magyar Cserkészszövetség, a Magyar Cserkészleány Szövetség, a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség, a Romániai Magyar Cserkészszövetség, a Vajdasági Magyar Cserkészszövetség, a Zrínyi Miklós cserkészcsapat Horvátországból, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség. A megjelent elnököket és a tagszövetségek képviselőit Vitéz László, a SZMCS ügyvezető elnöke és a Fórum soros elnöke fogadta. Az egyes tagszövetségek megtartották beszámolóikat, melyekben kitértek a már megvalósult és a közeljövőben tervezendő programjaikra. Ismertették anyagi nehézségeiket, a vezetőképzés terén folytatott munkájuk eredményeit és hosszú távú céljaikról is beszámoltak.

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség, a Romániai Magyar Cserkészszövetség és a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség 2005-ben szervezte jubileumi nagytáborait, ahol több ezer cserkész táborozott a társszövetségek csapataiból is. Szó volt az idén Budapesten rendezendő cserkészisztizti tábor szervezési kérdéseiről, valamint megvitatták a Cserkészek Világszervezete (WOSM) által küldött levelet is. Vitéz László ismertette a Fórum programjait, melyben szerepel az őszi tisztitábor mellett egy dunai vízitúra is, és a Gombaszögön megrendezendő református cserkész tábor, amelyre a V. Református Világtalálkozó alkalmából kerül sor a Felvidéken.

A Magyar Cserkészszövetség képviselője a 2007-es angliai világjamboree előkészületeiről beszélt. A XXI. Cserkész Világtalálkozóra a MCSSZ 400 fős kontingenst küld, amelyben a fórum tagszövetségeinek cserkészei is helyet kapnak. 2007-ben lesz száz éve, hogy Baden-Powell, a cserkészlet alapítója elindította a cserkészmozgalmat világhódító útján. Ezt a centenáriumot emlékévvél ünneplik világszerte a cserkészek. [A KMCSSZ részvételéről a csapatparancsok már értesültek, úgyszintén a *Magyar Cserkészben* részletes tájékoztató olvasható. Szerk.]

Időközben Duray Miklós, a Magyar Koalíció Pártjának alelnöke előadását, a nemzetpolitikáról és a szlovákiai helyzetről is meghallgathatták. A Kárpátmedence különböző részeiből és az Egyesült Államokból is érkezett elnököket fogadta a Városházán Garay László alpolgármester, aki Dunaszerdahely városáról és annak gazdag kulturális programjairól beszélt.

A tanácskozás nemzeti imádságunk eléneklésével, a Himnusz eléneklésével zárult, és a körben álló cserkészisztiztek kézzsorítása jelezte, hogy a magyar cserkészlet egységes és megbonthatatlan szent kötelékkel védekezik az őt érő támadások ellen.

„Én részemről egész életemben minden téren, mindenkor és minden módon egy célt fogok szolgálni: a magyar nemzet és a magyar haza javát.” *Bartók Béla*

Glaser János cscst., Montreal, Canada

BALASSI BÁLINT, A MAGYAR GOETHE

Személyes tapasztalat a Balassi Bálint Intézet magyar nyelvi és magyarságismereti programjáról.

Az alábbi cikk megjelent a magyar sajtóban is.

Nem irodalomtörténeti fejtegetés a célom és nem két nagy költő viszonylagos nagyságáról van szó.

A régi rossz napokban, amikor még a magyar nép disszidált ellensége voltam, de még akkor is, amikor már „külföldre szakadt hazánkfia“ lettem, irigykedve néztem az újságokban a helyi német Goethe Institut hirdetéseit, amelyekben iskolájukat, könyvtárukat, előadásait hirdették. Bárcsak nekünk lenne ilyen! Mennyivel könnyebb dolgunk lenne, ha a mi fiataljaink is meg tudnának tanulni folyékonyan beszélni, írni-olvasni magyarul, ha megismerkedhetnének az otthoni élettel!

Teljesen igaz, hogy nekünk minden valószínűség szerint sohasem lesz egy Goethe Institutunk, mely létezik és működik minden olyan helyen, ahol nagyobb számban élnek német kivándorlók, amelyik élvonalbeli televíziós műsorokat tud produkálni, tucattal tartja fent az elemi iskolákat. Dehát az egyenlet nagyon egyszerű: világszerte 14-15 millió magyar és 80-90 millió német él, nem is beszélve arról, hogy a mi hazánk most kecmereg ki egy fél évszázados nyomorból, Németország meg a világ egyik leggazdagabb állama.

Hát akkor számunkra nincs remény?

Nemcsak remény van, hanem valóság is. Van nekünk egy olyan lehetőségiünk, ami sok szempontból túlhaladja azt amit a Goethe Institut tud nyújtani: a Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézet magyar nyelvi és magyarságismereti programja. Ez a nagyszerű elgondolás lehetővé teszi, hogy a nyugati diaszpórában élő egyetemi korú, magyar származású fiatalok tíz hónapon keresztül Budapesten fejlesszék a magyar nyelv és kultúra ismeretét.

Kedves olvasó, ne tegye le a lapot, ne fordítson más oldalra, mert „ez úgysem nekünk való, ki tudja ezt magának megengedni?“ Ezt a programot magyar állami ösztöndíj támogatja, ami ingyenes képzés, kollégiumi elhelyezés, egészségügyi ellátás, diákigazolvány mellett még havi 16 000 forintos ösztöndíjat is jelent a hallgatók részére! Természetesen azért van kiadás a családok részére is: útiköltség, élelem, ágynemű, evő- és főzőedények, magyarországi és erdélyi kirándulások költsége (kb. US\$450,00), költőpénz. Saját tapasztalatom szerint (fiam tavaly vett rész ebben a programban) a kiadások, az oda-vissza utazás költségén kívül, nem voltak lényegesen magasabbak annál, amit akkor is ki kellett volna fizetnünk, ha itthon marad.

Jó, jó, ez mind szép, de hát egy évet veszítünk az egyetemről!

Egyrészt, nem feltétlenül. Több nyugati egyetemen van arra mód, hogy a magyarországi tanulmányokat egészében vagy részben elfogadják. Másrészt, ettől egészen függetlenül, a Balassi Intézetben eltöltött idő semmi esetre sem „elveszett“. A program célja, a magyar „kulturális és nyelvi azonosságtudat megőrzése és erősítése“ érték, sőt, mondhatnánk elengedhetetlen alkotórésze a diaszpórában élő magyar közösség fennmaradásának, és annak, hogy Magyarországgal és a magyar néppel szemben érzett felelősségünket, mint Kodály Zoltán „nyolcadik törzse“, vállalni tudjuk, és annak értelmében cselekedjünk.

Emellett, manapság Nyugaton is egyre inkább igaz a mondás: „mindenki annyit ér, amennyi nyelvet beszél“. Magyarország bekapcsolódott a világ gazdasági és kereskedelmi hálózatába, egyre több nyugati vállalatnak van ott kirendeltsége, kapcsolata magyarországi cégekkel, vannak magyarországi érdekeltségek (éppen mielőtt ezeket a sorokat írtam olvastam egy hírt, mely szerint Kína Budapesten tervezi kialakítani az Európai Unióval való kereskedelmének központját...). Az Intézet lehetőséget ad arra, hogy a hallgató az év végén az Európai Unióban elismert nyelvvizsgát tegyen. A magyarországi helyzet ismerete, nyelvtudás, kapcsolatok egyre inkább piacképes, értékesíthető „valuta.“

A hallgatók a tíz hónap alatt intenzív képzést kapnak magyar nyelvből (nyelvtudásuknak megfelelő fokon), irodalomból, történelemből, néprajzból, részt vesznek több kiránduláson az országon belül és egy hosszabb erdélyi úton. Emellett — és ez talán még fontosabb — megismerkednek a mindennapi élettel Magyarországon. Imre fiam még mindig emlegeti „János bácsi kifőzdéjét“, ami a Somló-úti kollégiumtól vagy öt percnyi járásra volt, és ahol 3-4 dolláros áron akkora adagokat kapott, amit még ő sem tudott megenni (mellesleg arról is ábrándozik, hogy milyen jó volt ott a koszt). Emlegeti az óriás adventi naptárt a Gerbeaud-házon és az ehhez kapcsolódó műsorokat, de nem felejt el a pohár forralt bort sem, amit a Vörösmarty téren lehetett kapni. Megismerkedett és megbarátkozott az unokatestvérekkel, akikről addig csak hallott, és akikkel most közelebbi kapcsolatban van, mint én magam.

Nemcsak a mi családunknak volt a Balassi Bálint Intézet programjával kapcsolatban ilyen jó tapasztalata. A sok pozitív megnyilatkozás közül hadd idézzek részleteket egy szülő leveléből, amit dr. Némethy Judithnak, a program külföldi koordinátorának írt:

Szeretném megköszönni Önnek, hogy lehetővé tette gyermekeim számára hogy egy egész iskola évet tölthessenek Magyarországon, és megismerkedjenek a magyar élet sajátosságaival. A gyerekek sikeresen befejezték a magyar nyelv tanulását. Nagyszerű élmény volt számukra. Nagyon sokat tanultak - nem csak a nyelvet. Az erdélyi csoportos kirándulás különösen jelentőségteljes volt számukra, mert családunk eredete Nagyváradban gyökerezik...

A kisebbik fiam még feleséget is talált Budapesten. Augusztusban volt az esküvő. Sok jó barátot szereztek és fenntartják a kapcsolatot velük a világ különböző sarkaiból.

A résztvevők kiválasztása pályázat útján történik, melynek lebonyolítását Nyugaton a Külföldi Magyar Cserkészszövetség által irányított Teleki Pál Alapítvány vállalta. Erről részleteket, vagy további információt a következő címen lehet találni:

Külföldi Magyar Cserkészszövetség honlapja: www.kmcssz.org (az ablak bal oldalán „Jövők“, onnan „Ösztöndíjak“);

dr. Némethy Kesserű Judit (Teleki Pál Alapítvány), e-mail: jn2@nyu.edu, vagy telefonon az esti órákban: (USA 212) 505-9658;

Szórád Gábor (Külföldi Magyar Cserkészszövetség irodája, hétfő-szerda-péntek) telefon: (USA 973) 208-0450, fax: (USA 973) 208-1451;

Balassi Bálint Magyar Kulturális Intézet honlapja: www.bbi.hu (a pályázati kiírás és a jelentkezési lap letölthető).

Fischer Viktor és Lendvai-Lintner Imre cscst.-ek

CSAPATPARANCSNOKOKNAK

Mik a cserkészcsapat megalakulásának és működésének alapfeltételei

Az alábbiakban egy minimális feltételek alapján elfogadható csapat és egy ideális cserkészcsapat alapfeltételeit fogalmazzuk meg. Hasonlítsd össze vele csapatodat. Állíts össze egy tervet, hogy miként tudnád megközelíteni az ideális csapat feltételeit.

A táblázatot követő beszámoló sikeres testvércsapatról tanúskodik.

FELTÉTEL	MINIMUM FELTÉTELEK	IDEÁLIS CSERKÉSZCSAPAT
Létszám	12 cserkész vagy jelölt és 1 igazolt cserkésztsiszt	Legalább 3 cserkész őrs és 3 kiscserkész őrs
Csapatparancsnok képesítése	Cserkésztszisti táborot végzett	Cserkésztszisti képesítés, van helyettese
Fenntartó Testület ill. Fenntartó Bizottság	Legalább papíron létezik	Aktívan működik
Magyar nyelvkészség	Konyhanyelvi szinten	Mindenki folyékonyan beszél
Munkaterv	Évi csapatmunkaterv	Évi csapatmunkaterv, rajmunkaterv
Céltudatos összejövetel	Kéthetente, 2-3 órás	Hetente, 2 órás
Őrsi rendszer alkalmazása	Minden cserkész őrsnél	Minden cserkész őrsnél, rendszeresen
RŐR használata	Kiscserkészekenél	Csak kiscserkészekenél
Ki vezeti a cserkészeket?	Képzett vezetők, fiúkat fiúk, lányokat lányok	Képzett fiatal vezetők, fiúkat fiúk, lányokat lányok
Próbáztatás	Alkalmi	Rendszeres
Táborozás	Hosszú hétvége	Legalább egyhetes
Kirándulások, portyák	Évi 2-3, csapatkeretben	Évi min. 4, köztük raj és őrsi
Részvétel vezetőképzésen	Alkalmilag	Rendszeresen
Körzeti ill. kerületi rendezvények	Alkalmi részvétel	Rendszeres részvétel
Magyar iskola vagy hasonló tanfolyam látogatása (ha van)	Cserkésziskorúak legalább 50%-a	Cserkésziskorúak legalább 90%-a
Szülői értekezlet	Évente legalább egy	Évente több, szükség szerint
Évi jelentés	Beküldi, tagdíjat befizeti	Időre beküldi, tagdíjat befizeti
Társadalmi szolgálat	Alkalmilag	Helyi, lehetőleg magyar közösség rendszeres szolgálata
Toborzás	Cserkészév kezdete előtt	Állandoan
Egyéb		Csapatújságot vagy csapatparancsnoki értesítőt ad ki

Marshall Tamás cscst., Garfield, NJ

Mennyire ragyog az arany!

**A Garfield, New Jersey-i 6. sz. Gábor Áron cserkészcsapat és a
38. sz. Rozgonyi Cicelle leánycserkészcsapat 50 éves jubileuma**
[Tanulságok két sikeres csapat vezetéséről. Szerk.]

Kiscserkészek szaladgáltak. Finom illatokkal telt meg a levegő, a konyha közelében. Két lány gyakorolta a csanádi táncot a sarokban. Lassan nem volt már hely a parkolóban a 11 órás szentmise előtt. Elérkezett a nap, június 19-e, amely az elmúlt évek alatt csak egy dátum volt a naptáron. Idén a csapatok aranyjubileumának napja. A Mindszenty Kultúr Központban gyülekeztek a cserkészek és megkezdődött a nagy nap.

A nagy nap már szombaton elkezdődött. Akkor volt a főpróba, feldíszítették a nagytermet, kezdődött a főzés. Egy gyönyörű, népmintás függöny lógott a színpadon. A népi minta közepén egy hatalmas, nagy „50”-es szám, alatta a csapatok jelvényei. A két csapat lobogója ékesítette a színpad két oldalát. A díszterem minden falán őrsi zászlók lógtak. Összesen több mint 400 zászló, mindegyiken egy csapattag neve. Pándi Réka volt csapatparancsnok kezének műve volt ez mind. Már a terem is ünnepelt, a vendégeket is ünnepésre hívogatta.

A jubileumi ünnepség szentmisével kezdődött. Harangoztak és mindenki tudta, hogy nagy élményben lesz része. A csapatok bevonultak. Az élén az ősszel felavatott jubileumi zászlót hozták, utána a csapatzászlók következtek. Ezt követte a 2001-ben a csapatok tulajdonába került történelmi Horthy emlékHzászló. A zászlók után kb. 60 cserkész, akiknek életkora 5 és 75 év között van, jelenlegi vagy régi tagjai a garfieldi csapatoknak. Tábori miseénekek mellett adtak a cserkészek hálát az elmúlt 50 évért és meghívták a Jóistent is az ünnepségre!

A szentmise után a vendégek átvonultak a díszterembe. Sokan megkeresték nevüket a falon az őrsi zászlók között. Egy volt „hatos” megkereste a régi őrsvezetőjét, aki szintén eljött, hogy megkeresse az ő régi őrsvezetőjét! Mindenki mást keresett, de ugyanarra talált — sok szép, felejthetetlen élményre.

A csapatok zászlófelvonásra bevonultak. Először a fiúk, majd a lányok zászlóik alatt énekeltek indulóikat, Lendvai-Lintner Géza napostiszt jelentést kért, amelyre Marshall László és Pándi Orsolya, csapatparancsnok helyettesek kiléptek és jelentették csapataikat. Marshall Tamás csapatparancsnok engedélyt kért Lendvai-Lintner Imre volt hatos csapatparancsnoktól és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség jelenlegi elnökétől az ünnepség megnyitására. A cserkészek, valamint a 220 vendég, együtt énekeltek a cserkészinduló három versszakát, miközben dob és trombita kísérete mellett felhúzták a magyar nemzeti zászlót. Ima után elmondták a cserkésztvényeket és meghallgatták a csapatparancsnoki köszöntőt. Hivatalosan megkezdődött a jubileum és érkezett az idő, hogy ünnepeljünk.

A finomnál is finomabb fogásokból álló ebéd következett. Sorakoztak a vendégek (táborszerűen!), hogy vehessenek a sokféle ételből, amelyet a Jámbor-Pope család készített. A főszakács III. Jámbor Pál volt, a konyha főszervezője édesanyja, Popené Cseh Gyöngyi, aki az 1970-es években volt csapatparancsnok, a konyhán dolgozott a sok testvér, családi módra, mint a táborban.

A fogások között Tarjárné Bodnár Ágnes, felnőttcserkész rajparancsnok és a jubileum főszervezője bemutatta azt a 15 csapatparancsnokot, akik el tudtak jönni ünnepelni. Megemlékezett arról a kettőről, akik már nem élnek, Andreánszky Károlynéről és id. Derka Attiláról és a fiúk alapító parancsnokáról, Pál Andrásról, aki éppen gyengélkedett. Emléklapokat készítettek Bandi bá'nak és Keresztes Béla bá'nak és Erzsi néninek, akik betegség miatt nem tudtak részt venni az ünnepségen.

Az ebéd végén meghallgattuk Lendvai-Lintner Imre ünnepi beszédét. Imre bá' mesélt a külföldi magyar cserkészetéről és büszkén jegyezte meg, hogy a mi csapataink, hogyan állják meg

helyüket a cserkészszövetségben ma, 50 év után is! A beszéd után Sándor Istvánba volt csapatparancsnok felolvasta Ádám János atya üdvözlő levelét.

Az ünnepi műsorban, amelyet Sándor Anna volt csapatparancsnok állított össze, a csapat jelenlegi tagjai megemlékeztek a csapat múltjáról. A legelején, a sötét színpadon ültek a csapatok tagjai. Tábornoknál ültek, az 1950-es évek elején. A lányokon fekete vállkendő volt, a fiúkon fekete karszalag. Szomorúan énekeltek, „Elindultam szép hazámból.” A körből egy cserkész kilépett, Bányai Bátor rajparancsnok és elkezdett írni a függöny előtt a tábori naplójába, miközben hangosan gondolkodott. Bátor, aki a műsorban egy most kiképzett tisztet jelenített meg, azon gondolkodik, hogy legyen-e valaha parancsnok. Átnézi a jegyzeteit és megkeresi az „erős csapat” tulajdonságairól szóló előadás jegyzeteit. Ahogy olvassa a tulajdonságokat, rájön, hogy mindegyik tulajdonság a garfieldi csapatokhoz is kapcsolódik, mindegyik egy másik évtized alatt.

Olvassa a jegyzeteiben, hogy az „erős csapat” gyakran jár a természetbe kirándulni. Elmondja, hogy azt hallotta egyszer, hogy az 1950-es években a 74-es busszal mentek a cserkészek kirándulni a patersoni hegyekbe. A buszon népdalokat énekeltek. Amikor ugyanaz a buszvezető többször vitte a csapat tagjait, egyszer megszólalt, hogy ezek már megint a magyar cserkészek...

Olvassa tovább, hogy az „erős csapat”-nál minden korosztálynak van foglalkozása. Eszébe jut a most már erősen működő vándorcserkész raj és cserkész raj. Eszébe jut a kiscserkész raj, amely az 1960-as években indult be. Kinyílt a függöny és a kiscserkészek népijáték bemutatója következett.

Olvassa tovább az új tiszt, hogy az „erős csapat” magyarságismerettel foglalkozik és arra gondol, hogy az 1970-es években is tanultak a cserkészek népi táncokat. Kinyílt a függöny és a fiúk előadták a kanásztáncot, a lányok pedig a csanádi táncot, a két csapat hagyományos táncait.

További jegyzet, hogy az „erős csapat” anyagiakban önálló és jól működő fenntartó testülete van. Visszaemlékszik arra, hogy az 1980-as években újra megalakult a csapatok fenntartó testülete és milyen fontos az ilyen lelkes felnőtt csoport, amely segíti és támogatja a csapatokat anyagiilag és erkölcsileg. A szétnyíló függöny mögött ott áll a szülői kórus. Kertész Panni vezetésével a fenntartó testület tagjai igazi munka módra énekeltek az indulójukat. Fejkendőket, kötényeket viseltek, seprű, wc pumpa, kefe, porszívó ékesítette a kórustagokat, akik nyilván megszakították munkájukat egy pár percre, hogy énekeljenek.

Tovább olvasta a naplóját az újdonsült tiszt. Látja, hogy az „erős csapat”-nál toboroznak és változatos programokkal megtartják az új cserkészeket. Visszagondol arra, hogy az 1990-es években nagy toborzó munkát végeztek a csapatok. Azt hallotta, hogy valamilyen titkos módszerrel toboroztak. Két cserkészvezető leugrott a színpadról és elkapott egy fiút a közönségből. Felvitték a színpadra, ahol a „frissen toborzott” cserkész találkozik a parancsnokkal. Meséli neki, hogy sok „változatos programmal fogja szolgálni a magyarságot.” Előveszi a vezető a hétvége naptárát, amelyet egy hosszú papírtekercs tartalmaz. Nem győzték meg az új fiút arról, hogy cserkészkedjen, amíg...meg nem látja, hogy a cserkészletben vannak cserkészlányok is. Most már nem is olyan tiltakozva kéri, „Mesélj csak ezekről a *változatos programokról.*”

Tovább nézve a jegyzeteit, azt olvassa, hogy az „erős csapat”-ban sok a jó barátság és élmény. Megjegyzi, hogy a garfieldi csapatoknál már 50 éve alakul ki cserkészprogramok és élmények keretében sok új, életreszóló barátság. Ismét kinyílik a függöny és a képernyőn sok fényképet látunk az 1950-es évekig visszamenőleg. Csend telepedett le a nagyteremre, miközben mindenki kereste magát és legjobb barátait a képeken. A háttérben Koncz Zsuzsa „Köszönöm” c. számát játszották. Az ének szövegével megköszöntük a cserkészletnek és a csapatoknak, hogy ilyen sok élményben részesítettek.

Köszönöm, hogy értem jöttél
út porából felemeltél
Köszönöm, hogy életemnek
új értelmet adtál.

Köszönöm, hogy elviseltél
lehetetlent sosem kértél
Köszönöm, hogy megértetted
szükségem van rád.

Köszönöm, hogy segítettél
a bajban nem feledtél
Köszönöm, hogy megérezted
szükségem van rád.

Köszönöm, hogy erőt adtál
bánatomban vigasztaltál
Köszönöm, hogy hozzám mindig
türelmes voltál.

Ki tudja, nélküled hol lennék ma már
tán jobb, ha el sem képzelem
Amit tőled megtanultam, nem felejttem el
Amíg élek s emlékezem.

Köszönöm, hogy rám találtál
köszönöm, hogy velem voltál
Köszönöm, hogy végül mégis
magamra hagytál.

Összecsuksódott a függöny és a fiatal tiszt írja a naplójába. „*Sokat csinálunk...és tényleg sok barátság alakult ki itt az elmúlt 50 év alatt. Hallom, hogy több családnak több generációja már tagja volt a csapatunknak... Bodnárék, Jámborék, Kertészék, Pándiék, Nagykék, Keresztések. Milyen remek, hogy hozzájuk csatlakozik sok új család is... Kozmáék, Harsányiék, Hirsék, Újváriék, Felsővályiék, Bánhegyesiék, Cseuscsikék, Bálinték, Kovácsék és mások! Áldás ez mind! Áldás minden barátság, amely a csapatunknál kezdődik.*”

Folytatja a gondolkodását és rájön arra, hogy milyen kincsre és áldásra talált az életében a csapatban és a cserkészletben. Meggondolja magát és arra az elhatározásra jut, hogy a csapatvezetés nem teher lenne, hanem inkább megtiszteltetés. Elvállalná a vezetést, hogyha rá kerülne a sor.

Szól a síp és sorakoznia kell. Elbúcsúzik a lány a naplójától. Egy utolsó mondatban mondja, „Visszaadok a csapatomnak mindabból az áldásból, amelyet kaptam tőle.” Elfut a többiekhez, akik a színpadon megint ülnek a tábortűznél. Megint énekelnek, de most vidámabban: „Úgy tetszik, hogy jó helyen vagyunk itt.” A fekete szalagokat és kendőket megfordították és most azok aranyszínűek lettek. Az énekszóra becsukódott a függöny és nagy tapsvihar következett.

A műsor végén elmagyarázta Marshall Tamás csapatparancsnok a vállkendők és karszalagok jelentőségét. Az egyik oldala fekete, a menekülésben érzett szomorúságot jelképezi. A másik pedig arany, az 50 éves jubileum örömét fejezi ki. A csapatok nevében megajándékozta a parancsnok minden elődjét, aki jelen volt. Egyenként kihívta a parancsnokokat és adott nekik egy-egy vállkendőt vagy karszalagot. Vállkendőt kaptak a volt leányparancsnokok: Jámborné Kormann Gabriella, Nagyné Kormann Judit, Bodnárné Jámbor Ágnes, Bekéné Heidrich Magdolna, Halászné Pongrácz Erzsébet, Popené Cseh Gyöngyi, Sándor Anna, Pándi Réka. Karszalagot kapott minden volt fiúparancsnok: Kerkay László, Pándi György, id. Jámbor Pál, Lendvai-Lintner Imre, von Bálinth Imre, Sándor István. A jubileumot követő héten egy kis csoport meglátogatta Pál Bandibát, hogy elvigyék neki a karszalagját.

A cserkészlet egyik legrégibb hagyományával, a tábortűzzel zárták a napot és az első 50 évet! Így találkozott sok új cserkész és családja a múlt század gyönyörű cserkész élményeivel és érényeivel, és a XXI-ik században elkezdődött a garfieldi csapatok élteében a második 50 év. Történelmi pillanat volt ez, amikor a múlt találkozott a jellel. Ez az állandó megújulás biztosítja a csapataink jövőjét! *Isten tudja, mikor látunk megint ilyen!*

„Az őrsi rendszer nemcsak egyik mód a fiúk [és lányok] cserkészletének megvalósítására, hanem annak egyedül álló módja”. *Roland Phillips*

Marshall Tamás cscst., Garfield, NJ

Ötven, négyszáz, egymillió Egy csapatparancsnok jubileumi köszöntője

Kedves cserkésztestvéreim! Kedves barátok!

Ötven, négyszáz, egymillió! Három szám, és mindegyik ránk vonatkozik!

Ötven évet ünnepelünk. Ötven évnek a programjait a mi cserkészcsoportainknál. Egy félévszázadra való őrsi foglalkozás, cserkészbéd, népdal, kirándulás, bál, játék, számtalan szeretetkör a tábortüzeknél.

Az elmúlt 10 év alatt többször született újra a cserkészcsoportunk, új emberekkel, új lendülettel, új kezdeményezésekkel. El sem tudom képzelni, hogy hányszor újultunk meg az 50 év alatt. A kezdetben a nevek választásával, a többszörös csapatotthon-változással. Majd 1968-ban megvettük a mostani nagyszerű házunkat, amely 1990-ben megint új lett legnagyobb renoválása alkalmával. 1997-ben pedig harmadszor született újra, amikor megkapta Bodnár Gábor nevét.

Meg se tudjuk számolni, hány sátrat használtunk el, hogy hatosok és harminchyolcasok hányszor énekeltük együtt a cserkészdulót (újabbán mind a három versszakával), és hogy a betlehemezéseknél hány alkalommal hirdettük a Jézuska születését és kértük a Jóisten áldását minden cserkészev kezdetén a szentmisék keretében. Nem tudjuk, hogy körünkben hányszor hangzott el a „Jó Munkát!” cserkészköszöntésünk vagy hányszor gyakorolta valaki a törvények valamelyikét.

A kezdet kezdetén, az 1950-es években, amikor sokan menekültek az Óhazából, amikor látszólag vége volt a világnak, elődeink valamibe kapaszkodtak... a Jóistenbe és a cserkészeszmébe. A menekülésben sok minden elveszett, de a cserkészlet volt az, ami megtartotta bennük a lelkiert. Most már vége van a menekülés napjainak, most már nem úgy kell élnünk, hogy éppen túl akarjuk élni a következő heteket, hónapokat, éveket. Most már virágoznunk kell és tesszük is! Ezért tudunk ma ünnepelni 50 évet!

Ötven, négyszáz, egymillió!

Több mint 400 testvérünk viselte büszkén a 6-os vagy a 38-as csapatszámot az elmúlt ötven év alatt. De ez nem csupán statisztika. A garfieldi cserkészet az, amely összeköti az első csapatparancsnokainkat, Kormann Gabriellát és Pál Andrást, összeköti az 1896-ban született Heidrich Jánost és a 2000-ben született Sándor Ildikót, valamint mindazokat, akik e két dátum között születtek.

Az egyes emberek életéből tevődik össze a történelem és ezért minden ember élete része e képnek. Ezért olyan fontosak az esküvők, amelyek a cserkészletben szerzett barátságokból keletkeztek. A Jámbor, Kormann, Cseh, Heidrich, Beke, Pándi, Uray, Kerkay, Maczky, Lendvai-Lintner, Medgyessy és több más család a házasság szentségével lett eggyé, de azok mind egyek voltak azelőtt is. Mint cserkésztestvérek egymást és a cserkészletet szerették, ezt hagyván örökségül gyermekeikre. De sajnos, már nem vagyunk meg mind a 400-valahányan. Több cserkésztestvértől búcsúztunk már el: két parancsnoktól, id. Derka Attilától és Andreánszky Károlynétól; több vezetőtől, köztük néhány fiattól is. Akik fiatalon távoztak: Ifj. Keresztes Béla, Beke Attila, Burszán Gyula, Kerkay Hajnalka, ifj. Jámbor Pál, Nagy Miklós, Winter Rajmund. Mindig nehéz egy jó baráttól elbúcsúzni, de leginkább akkor telik meg a szemünk könnyel, amikor vigyázz-ban kell állnunk egy-egy cserkésztestvér temetésén.

A cserkészeinkből lett orvosok és tanárok, művészek és ügyvédek, autószerelők és kőművesek, szülők és nagyszülők, unokák és dédunokák, mind ünnepelünk most, 50 éves jubileumunkon.

Az elmúlt félévszázad alatti 400 emberre kiható nevetés, ünneplés és könnycsepp újra és újra életre keltette cserkészcsapatainkat. A garfieldi cserkészbarátaink, az örökbe fogadott testvéreink miatt vagyunk itt. A cserkészszemek kihatnak életünkre, ott vannak döntéseinkben, irányvonalat adva közösségünk életéhez.

Ötven, négyszáz, egymillió!

Egymillió élmény... táborok, tábortüzek, szereplések, avatások, kirándulások, viccek, játékok, ebédek és vacsorák! Ezek az élmények megtartják bennünk a lelkesedést, alkalmat adnak ismerkedésre, közösségépítésre és a cserkészlet gyönyörű értékeinek elsajátítására.

1998-ban a cserkészház udvarára eltemettünk egy időkapuszulát. Minden őr tett bele valamilyen „kincset”. Az egyik őr az akadályversenyen nyert piros szalagot temette el, egy másik festett egy képet. Az abban az évben avatott felnőtt cserkészek egy barna nyakkendőt temettek el, a kiscserkészek pedig egy éneklístát. Az egymillió élményből néhányat megörökítettek a cserkészházunk udvarán. Eltemettük azt a pillanatot és annak minden kincsét.

Hasonlóképpen, el van temetve mindannyiunk szívében egy-egy élmény is. Egy jóbarátunk által szerzett mosoly, egy jó tábortúzi paródia, felejthetetlen szereplés, vagy az avatásunk. Az első olyan kirándulásunk, amikor kint mertünk aludni sátorban vagy őrseget álltunk éjszaka. Csakúgy mint az az első alkalom, amikor a reánk bízott cserkész megköszönte, hogy neki is adtunk élményt. Vagy az a pillanat, amikor a legkedvesebb cserkésztestvérünkkel szembe nézünk az esküvőjén. Van, aki már azt is megérte, hogy egy hosszú cserkészpályafutás után saját gyermeke vagy unokája is csatlakozott a csapathoz, vagy olyan, aki látja, hogy az általa avatott kiscserkész évekkel később teszi tisztí fogadalmat és vezeti az új kicsiket. Ki az, aki nem hiszi el, hogy van egymillió élményünk?

Ötven, négyszáz, egy millió! Három szám. Három olyan szám, amely mindannyiunkat összeköt ma. Öt évtizeddel ezelőtt nehéz volt az élet... a bevándorló családoknak nehéz volt eltatani magukat. Nem tudtak angolul. Jóformán nem volt semmijük, csak a cserkészlet. Kirándulni is csak a 74-es autóbusz segítségével lehetett menni. Nehéz volt akkor egy cserkészcsapatot fenntartani.

Ma megvalósíthatjuk az amerikai álmot. Sokan végzünk Amerikában egyetemet, a XXI. század technológiája elkényeztet és látszólag megvan mindenünk. Nincs már szükségünk a 74-es buszra, hiszen majdnem mindenkinek van már 17-18 éves korában saját autója. Mondhatni manapság túl sok lehetőségünk van, túl sok minden mellett foglal helyet a fiatalok életében a cserkészlet. Nem vonzó már a cserkésztestvérek szerint élni. Nem tudunk már mindannyian tökéletesen magyarul. Igen, ma is nehéz fenntartani egy cserkészcsapatot. De mégis csináljuk! Ez a sikerünk és örömünk titka!

Ki gondolta volna öt évtizeddel ezelőtt, a fekete-fehér világban, hogy 2005 nyara kezdetén ennyien ülnek majd össze 50 év, többszáz barátság és számtalan élmény megünneplésére!

Ötven, négyszáz, egymillió. Köszönjük mindenki hozzájárulását ehhez az évfordulóhoz, akik egy félévszázad óta részei voltak a garfieldi cserkészportrénak. Isten éltesse Benneteket nagyon sokáig, kedves cserkészcsapataink.

Fischer Viktor cscst.

A KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZET TÖRTÉNETÉBŐL

Az északamerikai (központi) jubileumi táborok rövid összefoglalója

Jubileumi táboraink a magyar cserkészet kezdetének (1910-től számítva) és a 1945 utáni emigrációs újjászerveződés nyomán a külföldi magyar cserkészet évfordulóit ünneplik. Míg előbb csapat ill. csapatok közötti altáborok voltak, 1966-tól a táboroztatás korosztályonként történt, melyen a három cserkészkorosztály és a roverkorúak külön-külön altáborokat alkottak. 1970-től kezdve négy világrészt átfogó cserkészkerületeink is küldtek képviselőt.

1960-tól kezdve a központtal párhuzamosan a többi kerületben is rendeztek jubileumi táborokat, azaz Németországban (I. ker.), Brazíliában (II. ker.) és Ausztráliában (IV. ker.).

A befejező hétvégén sokszor száznál több vendég látogatott, gyakran a polgári élet kimagasló személyiségei is, magyar és nem-magyar egyaránt, köztük számos idegen cserkész és vezető, főleg a hasonorsú (balti, lengyel, orosz és ukrán) nemzeti cserkészszövetségekből.

A kiscserkészek táboroztatása 1960-tól 1980-ig történik, és 1990-ben. Minden alkalommal történelmünk egyik korszakából vagy évfordulás mozzanatáról emlékeztünk meg, melyet 1990 óta keretmesébe öltöztetett programként kivitelezünk. Általában a táborokra az egyes csapatok előzetes feladatokat kellett kivitelezniük, amelyeket a tábor folyamán bemutattak, sokszor versenyszerűen.

A tábori „Velemjáró” a résztvevőket tájékoztató kiadványunkat 1960-tól 2005-ig kiadtuk. Ugyanúgy a népdalkincs ápolására tábori készülődés előfeltételként népdalfüzetet vagy népdallistát kaptak a résztvevők. A tábori újság rendszeresített kiadvány lesz 1966-tól kezdve. Az első hivatalos film (8 mm-es színes hangosfilm, Németh János és Cseh Tibor által) a 1970-es-, videófilm pedig a 1985-ös, 1990-es, 1995-ös, 2000-es (Kogler Géza által) és a 2005-ös (Somogyi Csaba által) jubileumi táborokról készült.

1956. június 30-július 8, Wellandport, Ontario, Kanada. Táborparancsnok Bodnár Gábor. A résztvevők csapat- ill. csapatok közötti keretben táboroztak öregkanadás Csánig bácsi meghítt tanyáján (több vezetőképző tábor színhelye) kb.180 cserkésszel, melyen az USA és Kanada keleti részén működő 17 csapatból 16 részt vett. Tíz éves emigrációs élet után megvalósítottuk az első jubileumi tábor a külföldi magyar cserkészet mérföldeként és a déli harangszónak, a nándorfehérvári győzelem 500 éves évfordulójának megünneplésére. Emlékezetes volt a sok szűnyog, ez elmaradhatatlan vihar és a mai napokhoz képest a némileg primitív táborozási körülmények, de telefonhálózattal és próbariadóval. A tábor fénypontjai a különböző versenyek voltak. A résztvevők túlnyomó része még Magyarországon született.

1960. június 25-július 10, Barry's Bay, Ontario, Kanada. Táborparancsnok dr. Bátori József. Sch.P. Helyettese Némethy György, a Szövetség későbbi elnöke. A tábor helye lengyel ferencesek által fenntartott festői szépségű, hatalmas terület, a vadonban való táborozással. Az első hét a csapatok önálló táborozása volt, a második pedig a jubileum ünneplése csapatok közötti altáborokban, melyet a magyar cserkészet története jellemzett, számos cserkész- és népi versennyel. Kiemelendők a 10 mérföldes akadálypálya, az egyéni akadályverseny, vízi cserkészek kajakversenye, valamint a népitánc bemutatók. A táboron 23 cserkészcsapat 460 cserkésze vett részt (ebből 26 idegen). E táboron már sokan akadtak az 56-os menekültek közül, akik azóta minden téren megerősítették mozgalmunkat. Első ízben osztották ki itt a *Jó munkáért!* érdemérmet (Teleki Emlékérem), a külföldi magyar cserkészet legmagasabb kitüntetését, melyben ekkor 20 cserkészvezető, az emigrációs kezdeteink vezetői részesültek.

1966. augusztus 20-27, Raccoon Creek State Park, Pennsylvania, USA. Táborparancsnok Beodray Ferenc. Vezérkari főnök id. Dolesch Gyula. A 20 éves emigrációs magyar cserkészlet megünneplése e nagyszabású táborra összehozott 24 csapatból 806 cserkészt és szórványcserkészt. Az egyes korosztály altáborok történelmi nagyságokról kapták nevüket. Emlékeztessé tette a tábort óriási területe, a különböző versenyek, nagyszabású hadijáték, táborlátogatások, az egyre jobban kifejlődő népi tánc és az erre bevezetett *walkie-talkie* rádiós kapcsolás, melynek használatára ekkor még csak angol nyelven kapott engedélyt a tábor a helyi hatóságtól. A későbbiekben rádiótelefon is használttá vált.

1970. augusztus 22-30, Raccoon Creek State Park, Pennsylvania, USA. Táborparancsnok Bodnár Gábor. Vezérkari főnök id. Dolesch Gyula. Létszám: 1076, mind az öt kerületből, akik túlnyomó részben már külföldön nevelkedtek. Kerete „Megyer”, melynek magyar közösség egységének és a szívós, lelkes munkának jelképe. Az altáborok nevüket népi tájegységekről veszik. Szellemi olimpiász, vízi sport a különlegességek. Első ízben tüntették ki jubileumi emlékéremmel (a *Jó munkáért!* azaz *Teleki* éremtől függetlenül) az utóbbi öt évben kimagasló munkát végzett cserkészvezetőket, mely a további jubileumi táborokon hagyománnyá válik.

1975. augusztus 14-24. Loyola Park Orono, Ontario, Kanada. Táborparancsnok Jámor Lajos. Létszám: 14 ország résztáborozókkal együtt közel 1200. cserkész. A tábor látogató vendégeinek száma hozzávetőlegesen 1300. Minden napot a magyar kereszténység egy-egy nagy alakjáról nevezték el, kinek Szent Istvánnal kezdve példaadó életét kellett megismerni, abban elmélyülni. A tábor a magyar jezsuiták tulajdonában lévő vadon, erdős területe, melyet először táborozhatóvá kellett kiépíteni. Az altáborok székely, palóc és alföldi megyékről kapták elnevezésüket.

1980. augusztus 14-24. Loyola Park, Orono, Ontario, Kanada. Táborparancsnok Jámor Lajos. Létszám: 1176. Az altáborok magyar szállásterületekről kapták neveiket: ahol évszázadok óta élnek magyarok: Erdély, Őrség, Kárpátalja, Felvidék, Délvidék, Kárpátalja, Csángók, Anyaország, az anyaországon kívüli csángó területek, hogy ezeket jobban megismerjék. Különösen a népi vetélkedők, korosztály találkozók, az úszóversenyek valamint a Corvina altábor kiemelendők. Kimagasló sikernek bizonyult a 38-tagú furulyakórus.

1985. augusztus 16-25. Sík Sándor Cserkészpark, Fillmore, NY, USA. Táborparancsnok Fischer Viktor. Létszám: az öt kerület 11 országának 813 cserkésze 56 csapatból, 3 Magyarországról, valamint 75 résztáborozó. A keret a gyakorlati cserkészmunka élése és fejlesztése volt, valamint II. Rákóczi Ferenc halálának 250. évfordulójára való emlékezés. Tábori feladatok főleg a csapat élettel foglalkoztak, például a csapat történetéről falitábla és csapatalbum készítése. Az altáborok az egyes cserkészpróbákról kapták elnevezésüket. Biztonsági tűzriadópróba. A tábor már nagyrészt külföldön nevelkedett cserkészvezetők szervezték és vezették. Öregcserkész (a későbbiekben felnőttcserkész) altábor. Kísérleti rovertábor valamint vendégtábor is volt. Számítógép első ízben való használata.

1990. augusztus 11-19, Loyola Park, Orono, Ontario, Kanada. Táborparancsnok Herédi István. Létszám: kb. 650. A magyarországi rendszerváltás utáni első jubileumi tábor, mely *Jámor Lajos Emléktábor* nevet kapta, ki mint a külföldi magyar cserkészlet mindenese és a Sík Sándor Cserkészpark igazgatója, aki az évben elhunyt. A keretmese Szent István országa, Intelmei és legendái megismerése. Az altáborok ismét népi tájegységekről kapják elnevezésüket. Korabeli öltözék díszes viselete. Rover- és felnőttcserkész altáborok. A tábor programját a szellemi és gyakorlati cserkész tudási vetélkedők, a kéz- és egyéb ügyességi valamint sportversenyek jellemzik. Ezen a magyarországiak és erdélyiek is nagyobb számban részt vettek.

1995. augusztus 10-20. Sík Sándor Cserkészpark. Táborparancsnok Lendvai-Lintner Imre. Létszám: kb. 550 minden kerületből. Kerettörténete a honfoglalás, díszes korabeli öltözet viselésével. Az altáborok a 7 törzs nevét viselik (Megyer, Kürt-Gyarmat, Keri, stb.), míg az altáborparancsnokok a

törzsvezérek nevét kapják. A tábor első napját a táborozók Etelközben (a parkon kívüli félértékben) töltötték és a második nap reggelén foglalták el a Kárpátmedencét, azaz a cserkészparkot, melyet a verszerződés szertartása előzött meg. A felkészülés a táborra egyéni és őrsi alapon történik, mely a különböző vetélkedőkkel végződik. A roverkorúak a cserkész altáborok munkáját segítik és a nyelvművelő táborban kapnak beosztást.

2000. augusztus 10-20. Sík Sándor Cserkészpark. Táborparancsnok ifj. Vajtay István. Létszám: 655. A Kárpátmedence összes magyar cserkészszövetsége valamint az összes kerület küld képviselőt, tehát a magyar cserkészlet összességében jelen van. Kerete Szent István birodalma. A tábor csúcspontja István király koronázása. Rovercserészek külön altáborra. Kiemelendő a szentkorona óriási másának bemutatása. Látogatóink között dr. Jeszenszky Géza USA-i magyar képviselő. Másodízben családi tábor.

2005. augusztus 4-14. Sík Sándor Cserkészpark. Táborparancsnok Szentkirályi Pál. Létszám: 12 ország 567 magyar cserkésze résztáborozókkal együtt, ismét minden kerületből. Majdnem minden magyar cserkészszövetség tudott képviselőt küldeni. Keret: A magyar lovagkor, Nagy Lajos király uralkodása, korabeli öltözet viselésével. A cél, összekötni a cserkészjellemet a lovagi jellemmel, egy történelmileg hű forgatókönyv segítségével. Ez a különböző versenyek és a lovagi tornák lebonyolításával történik. Emlékeztetések tette a tábor a várfal és a lovagi torna. A szervezést és levezetést már teljesen külföldön nevelkedettek és születettek végzik. A táborról vett fényképek első ízben a világhálón is megtekinthetők. A tábor dr. Horváth János cserkésztsz, a magyar képviselőház egyik tagja is meglátogatja.

-oOo-

A külföldi magyar cserkészlet képekben, 1946-1996

Elhunyt előtti nyárvégén bizony tudván, hogy kevés ideje marad hátra, Bodnár Gábor bár erősen legyengülve, de a nála megszokottnál is lázasabb energiával intézkedett, diktált, jegyzetelt, telefonált, úgymond végrendeletét kürtölte: nemcsak világszerte a szövetség öt kerülete felé, de úgyszintén az ekkor már a Kárpátmedencében is felújuló cserkészletünk számára. Ilyen körülmények között kérte meg 1996 júliusában egyik régi munkatársát, Mauksch Pétert, hogy rendezze át szövetségünk Argentínától a garfieldi központot át Skandináviáig és Ausztráliáig terjedő ötven évét rögzítő mozzanatait a központi fényképtárház számára.

Az eredmény: közel 450 oldalba sűrített (felesleges „fűtől-fától” mentesített) képanyagot és térképeket tartalmazó tíz album, melyek társadalmi- és kapcsolatainkat, ingatlanainkat-intézményeinket, a kárpátmedencei újrakezdéseken, sőt rendszeres bál rendezvényeken kívül külföldön működő öt kerületünket és a központi vezetőképzt is szemléltetik. Ezek az albumok a KMCsSz Garfieldről Newfoundlandra (New Jersey) költözött központi irodájában megtekinthetők, de részben láthatók kb. hatvan kulcs személynek idén elektronikusan küldött *Évvirágok* című három összefoglaló táblázaton is. A tematika képernyőn felnagyítva kitűnően felismerhető. Itt Mauksch Péter kapott az alkalmon, hogy közelebbi cserkész környezetéből, de gyermekkorából az 1948-as hazai feloszlást megelőző cserkész élményeiből is közöljön.

Közel tíz évig tartott a munka, többnyire nyugdíjas körülmények között. Rengeteg időt „ahogy lehet” alapon azonosításokra, kísérő szövegre kellett fordítani. Félévszázad távlatából kevesen vannak akik felismerik vagy éppen megneveznék mondjuk az akkoriban 13 éves leánycserkész őrvezetőt Münchenből.

A *Vezetők Lapja* és az egész magyar cserkészlet hálával tartozik Péterbá külföldi cserkészlettörténelmet felölelő értékes és egyedülálló munkájáért.

Cserkész évfordulók 2006-ban

10 éve, 1996. december 22-én hunyt el Bodnár Gábor, a külföldi magyar cserkészvezetőség vezére.

50 éve, 1956-ban, a magyar forradalom és szabadságharc szabad napjaiban néhány napra újra megalakult a Magyar Cserkészszövetség, amíg a kommunista rendszer ismét be nem tiltotta.

65 éve, 1941. április 3-án hunyt el gróf Teleki Pál, Magyarország miniszterelnöke, földrajztudós, első magyar főcserkész, a gödöllői világjamboree parancsnoka, a világcserekszet nemzetközi bizottságának tagja.

-oOo-

+ HAZAMENTEK +

Takách-Tolvay László cscst.

(1928-2006)

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség és az ausztráliai New South Wales-i Magyar Szövetség nevében emlékezünk Takách-Tolvay László cscst.-re.

Történelmi nemes családból származott, és ez a nemes tudat végig kísérte életútját. A múlt század 60-70-es éveiben, amikor az ausztráliai magyar cserkészvezetőség fénykorát élte, Lacibá is ott szorgoskodott: lippai Rauch Károly (Pubibá), Weidlich Gézába, Tasnády Rudibá, Krassay Pistabá, a nagy öregek között, és Bernhardt Bélabá, a kerület vezetőtiszte mellett. Nagytáborok, vezetőképző táborok, regőstáborok szervezésében vett részt, mint rendező és előadó. Akkortájt ezeken a táborozásokon 300-400 magyar cserkész vett részt egész Ausztráliából. Ő volt a kerület első gazdasági tiszte, aki minket élelmezett és felruházott, sapkával, övcsattal, jelvényekkel. Abban az időben ez nem volt könnyű feladat. Sapkakészítőt kellett találni, jelvénykészítőt Japánban és öntődét az övcsattok elkészítéséhez.

E mellett a helyi Református Egyház kántora is volt az Istentiszteleteken. Megszervezte az egyház vegyeskórusát, amit ő vezényelt a nagyobb ünnepnapokon. Amikor zeneüzlete volt Cremorneban, a magyar zeneművészet nagyköveteként tudatosította a magyar zeneművészek kimagasló jelenlétét a nemzetközi porondon.

Amikor az Ausztrál Federáció Centenáriumát ünnepeltük 2001-ben, a Parlament előadótermében rendezett Hungarian Presentation Day keretében Tycho Tamással ketten mutatták be, hogy az elmúlt 50 év során az itteni magyar zeneművészek mivel járultak hozzá Ausztrália zenei életének fejlődéséhez.

Közreműködött az SBS Rádió magyar adásában is, ahol nívós zenei műsorával kellemes perceket nyújtott, mind az idősebb, mind a fiatalabb hallgatóinak.

Takách-Tolvay Lászlóról elmondhatjuk, hogy jó munkát végzett: hiven teljesítette kötelességeit, amelyekkel Istennek, Hazájának és embertársainak tartozott. Cserkészként ahol tudott, segített.

A kerület jelenlegi parancsnoka, Kovássy Marianne cscst. nevében is, hálátelt szívvel búcsúzik cserkésztestvéreimtől. Emlékét az utókor számára, örökre megőrizzük.

Kardos Béla cscst. Earlwood, NSW, Ausztrália

-oOo-

Kádár Lajos st. (1928-2006)

Kádár Lajos 1928. október 29-én született az erdélyi Nagybányán. Édesapját hat éves korában tragikus körülmények közt veszítette el. Kőszegen tanult és nőtt fel. Résztvett az 56-os szabadságharcban. Fiatal családjával 1956 novemberében menekült ki, majd 1957 júliusában érkeztek Kanadába.

Fiatal korában nem volt lehetősége cserkésznek lenni, de Lajosbá a 70-es évek elején teljes erővel bekapcsolódott a cserészek nagy családjába. Beindította a hamiltoni Kálvin János Református Egyház első vegyescsapatát, a 28. sz. *Turul csapatot*. Rövid időn belül ebből alakult meg az első leánycsapat *Árva Bethlen Kata* névvel. Feleségével, Erzsébettel sok éven át nevelték és ápolták mindkét csapatot. Amikor tudott, jelen volt és önzetlenül dolgozott - példa erre az 1975-ös Jubileumi Nagytáborban végzett munkája és az évtizedes Fillmore-i kiscserkész vezetőképző táborok élélményében kifejtett tevékenysége.

Egyeneslelkűsége, vidámsága, segítőkészsége és ügyessége mindig példamutató volt, mellyel hatott fiatalra, felnőltre egyaránt.

Emlékezetünkben tartjuk és tudjuk hogy a sok-sok cserkésztestvérünk mellett az Ő csillaga is ott fénylik a Fillmore-i tábor felett.

Jó munkát végeztél - Isten veled...

Lukács Tibor cscst., Penville, Ontario, Kanada

-oOo-

őzv. Jámbor Lajosné, Lidwina (Liddy) Mária (1919-2006)

Szomorúan és fájó szívvel gondolunk jó barátunkra, Liddy nénire. Egész életével tükrözte hitét, emberek felé irányított szeretetét és jótékonyágát.

Életében mindig tisztelte és kezelte az Isten adta természetét ez látszódott a szebbnél szebb kertjeiben, virágjaiban. Úgyszintén szerette és kedvelte a zenét, értékelte mindazt ami szép és nemes. Német származása ellenére mindig támogatta a magyar cserkészteket és értékelte annak szépségét, kultúráját. Férfjét, a felejtethetlen Lajosbát, cserkészismunkájában mindvégig támogatta.

Liddy néni csendes életet folytatott mely a meggyőződés, józan meglátás, jóság és hűség alapjaira épült.

Mindezekkel sok ember életére hatott és mondhatjuk Ő általa lettünk jobb emberek...

Lélekben és gondolatainkban örökké megmarad velünk!

*„A virágszirmot szélszórja a szél
És a szél nem törődik
De a szívnek virágait
Semmilyen szél nem érintheti.”
Yoshida Kenko (japán költő)*

Lukács Tibor cscst., Penville, Ontario, Kanada

“Úgy élni, hogy soha semmit se kívánjunk a magunk számára és ne akarjunk mást csak dolgozni, csak szolgálni, csak áldozatot hozni azért a legnagyobb közösségért, amelynek nemzet a neve”. *Teleki Pál*

Marshall Tamás cscst., cspk., Garfield, New Jersey, USA

id. Keresztes Béláné, Erzsi néni
(1920-2005)

Idősebb Keresztes Béláné, a mi kedves Erzsi nénink, soha nem volt cserkész, de életével mindenkinek megtanította azt, hogy hogyan lehet valaki a cserkészlet hűséges támogatója.

Mint szülő, mind a nyolc gyerekével megszerettette a cserkészletet és a magyarságot. Évtizedeken keresztül főzött a táborokban és cserkész ebédeken. A csapatoknál és a Szt. István egyházközségnél az asszonyok vezetője volt, ahol több bálon és vacsorán irányította a konyhát.

1920. július 11-én született, a II. világháború után fiatal asszonyként menekült a családjával Amerikába. Több mint egy félévszázadig tagja volt a helyi közösségnek. Mindenkit ismert és mindenki ismerte őt. Tudták, hogy mi volt fontos Erzsi néni életében: az Isten, a család, a magyarság és a cserkészlet. Ezeket a dolgokat szerette és ezekért a dolgokért dolgozott. Fáradtságot nem ismert, a szeretet táplálta a sok munkáját. A mostani cserkészmamák elődje volt. Mindent megtett, sokszor igen kevés segítséggel, hogy a táborban a cserkészek és az ebédeken a vendégek jól érezzék magukat. Mindannyiunkat megtanított arra, hogy ne féljünk a munkától és hogy mily nagy erőt ad a szeretet. Amikor már nem tudott annyit dolgozni, másképp támogatta a munkánkat. Megkeresett minden alkalmat, hogy megdicsérje a fiatal vezetőket, erőt és lelkesedést adott nekik munkájukhoz.

Nyolc garfieldi cserkész édesanyja volt: Erzsinek, Magdának, Bélának, Jósának, Irénnek, Ferinek, Jutkának és Lacinak. Magda hímezte a leánycsapat zászlóját 1961-ben. Béla, aki 1966-ban amerikai katonai szolgálatban elveszítette életét, rajvezető volt a csapatainknál. A körzeti sportversenyünk Béla nevét viseli 1968 óta. Jutka parancsnoka volt a csapatoknak 1980 és 1982 valamint 1987 és 1991 között. Parancsnoksága alatt Erzsi néni megint bekapcsolódott a csapatok munkájába és még parancsnoksága után is járt férjével, Bélával, a fenntartó testületi gyűlésekre és ahol tudott, segített.

Néhány évvel ezelőtt még főzésre tanította a regősöket. Bélával 2003-ban együtt megkapta a csapatoktól a *Rézliliom díjat*, amellyel a helyi csapatok megajándékozzák azokat a barátokat, akik évtizedek óta támogatják őket. Ez év júniusában, betegsége miatt nem tudott eljönni a csapatok aranyjubiläumára, de nagyon jól esett neki az az üdvözlő lap, amelyet a 220 vendég írt alá. Augusztusban láttuk sokan utoljára a Szent István pikniken. Mosollyal köszöntött mindenkit akivel találkozott.

Gyermekeivel együtt gyászolja férje, Béláé, aki 65 éven keresztül Erzsi néni mellett állt. Több mint 20 unokája és dédunokája van, sokan közülük cserkészek, Amerika minden részén. Legfiatalabb dédunokáját, Hajdú-Németh Lacikát alig néhány hete keresztelték New Brunswickban.

Hiányolni fogjuk, de örökösei vagyunk mindannyian, akik ma élvezzük munkájának gyümölcsét.

Kedves Erzsi néni! Egymástól búcsúznunk kell. Szomorúak vagyunk, de köszönjük azt, hogy megtanított hogyan kell azokért a dolgokért megdolgozni, amelyeket nagyon szeretünk.

FELHÍVÁS!

Az alant közölt felhívás megjelent a világhálón és a magyar sajtóban is.

Magyar Szolidaritás tüze

Amint tudjuk, az 1933-as gödöllői világjamboree idején a Magyar Cserkészszövetség Magyar Szolidaritás Napot rendezett. Az előre megbeszélt napon cserkészeink tábortüzeket gyújtottak egész Magyarországon és az elcsatolt területeken. A megbeszélt időben lobbantak fel a szolidaritás lángjai Gödöllőn, a Hargitán, a Tátrában, a Mecsekben, Szabadkán, és a Bakonyban. Mindenfele, ahol magyar cserkészek voltak. A Külföldi Magyar Cserkészszövetség 2003 augusztusában felújította ezt a jelentős és szép kezdeményezést. Ennek nyomán otthon, a Kárpátmedencében, Kazahsztántól Honoluluiig, Svédországtól Rio de Janeiroig, a föld minden magyarok által lakott részén fellángoltak a tábortüzek vagy gyertykák.

Ma már az évi munkatervünk állandó része a Magyar Szolidaritás tüze. Kérjük csapatainkat, az idén is valósítsák meg e tervet.

Az eddigi tapasztalatok alapján szintén kérjük, hogy a gyertyaláng vagy a tábortűz mindenhol a helyi időszámítás szerint, augusztus 20-án este 21.00 órakor lobbanjon fel a Greenwich vonaltól nyugatra, tehát Új Zéland, Ausztrália vonalától keljen útra és végigkísérve augusztus 20-át, Honoluluban aludjék ki. Így, amikor Budapesten felroppennek a Szent Istvánnapi tűzijáték első rakétái, a Magyar Szolidaritás lángja már 11-12 órája úton lesz és Honoluluiig még ugyanennyi órai útja lesz hátra.

Valószínűleg nincs olyan időzónája a Földnek, ahol nem élnének cserkészeink és más magyarok, így csak szervezés kérdése a megvalósítás: tábortűz Croydonban, Fillmoreban, Los Angelesben, egy gyufavillanás a Hargitán, gyertyák a budapesti lakásokban, méces Dunaszerdahelyen, tábortüzek Rióban, Caracasban, Sydneyben, Münchenben, Oslóban, Torontóban, Krasznahorkán, Calgaryban, New Yorkban vagy Körösmezőn. Azok, akik a budapesti tűzijátékot nézik, a felreppenő első rakétában lássák a magyar szolidaritás tűzének fellobbanását.

Kérjük a magyar szervezeteket is, OTTHON ÉS AZ EGÉSZ VILÁGON, hogy akik még nem csatlakoztak az elmúlt három év alatt, tegyék meg most! A világot átütelő testvéri összetartozás kifejezése váljon hagyománnyá és legyen a magyar identitástudat egyik alappillére.

Ugyanakkor kérjük a szervezeteket, egyházakat és személyeket, hogy részvételüket jelezzék e-mailen: corvinus@mountaincable.net

Jó munkát!

*Lendvai-Lintner Imre cscst.,
A Külföldi Magyar Cserkészszövetség elnöke*

*Magyaródy Szabolcs cscst.,
Hunyadi Mátyás Munkaközösség*

“Az, hogy magyar, nem faj, nem vér, hanem lélek dolga. Nem a vér alakította ki a magyar fajt, hanem ellenkezőleg, a magyar lélek hatott a vére s most és minden időben az a magyar faj, amit a magyar lélek áthatott. Mindenki olyan mértékben magyar, amekkora mértékben magyar lélek ereje él és hat rajta keresztül.” *Karácsony Sándor*

-oOo-

Tartalomjegyzék

Köszönet, Megemlékezés két kimagasló cserkészvezetőről. Felhívás, Szerkesztői üzenet	2
<i>Dr. Ádám János S.J.</i> : Dr. Matyasovszky Zsolnay Miklós öröksége	3
<i>Robert Stewart</i> : a Kanadai Cserkészszövetség M. Zsolnay Miklós méltatása	4
<i>Fischer Viktor</i> : Elhunyt Matyasovszky Zsolnay Miklós	5
<i>Dr. Horváth János</i> : Dr. M. Zsolnay Miklós méltatása a magyar parlamentben	7
<i>Nádasné Ormágy Gabriella</i> : Gaydánné Beodray Dolesch Melinda. 1993-2005	8
Részvétnyilvánítások: <i>Nádasné Ormágy Gabriella, Mészáros Andy, Némethy Judit,</i> <i>Mauksch Péter, Fischer Viktor</i>	9
<i>Gaydánné Dolesch Melinda</i> : Voltunk, vagyunk, leszünk	11
Bartók Béla születésének 125. évfordulója	13
<i>Némethy György</i> levele Brogyányi Gáborhoz	14
<i>Karaffa Áttila</i> : Magyar cserkészszövetségek közös ülése Dunaszerdahelyen	16
<i>Gilaser János</i> : Balassi Bálint, a magyar Goethe	17
<i>Lendvai-Lintner Imre és Fischer Viktor</i> : Mik a cserkészcsapat megalakulásának és működésének alapfeltételei	19
<i>Marshall Tamás</i> : Mennyire ragyog az arany!	20
<i>Marshall Tamás</i> : Ötven, négyszáz, egymillió	23
<i>Fischer Viktor</i> : A központi jubileumi táborok összefoglalója	25
A külföldi magyar cserkészlet képekben	27
Cserkész évfordulók 2006-ban	28
Hazamentek: <i>Kardos Béla</i> : Takách-Tolvay László	28
<i>Lukács Tibor</i> : Kádár Lajos	29
<i>Lukács Tibor</i> : özv. Jámor Lajosné	29
<i>Marshall Tamás</i> : id. Keresztes Béláné, Erzsébet	30
Magyar Szolidaritás tüze	31
Tartalomjegyzék	32

Vezetők Lapja

(53. évf. * 99. sz.)

Külföldi magyar cserkészvezetők, felnőttcserkeszek, és cserkészszülők lapja.
Megjelenik évente kétszer.

Kiadja a Külföldi Magyar Cserkészszövetség
2850 Route 23 North
Newfoundland, NJ 07435, USA

Szerkesztőbizottság:

Társzerkesztők: Fischer Viktor és Lendvai-Lintner Imre eszt.-ek

Munkatársak: Cseh Tiborné Gábor Anna est., dr. Némethy Györgyné Kesserű Judit eszt., Szórád Gábor eszt.
A *Vezetők Lapja* köszönetet mond Szócs Melindának (Szeged) a lektorálási segítségért.

A beküldött cikkeket, híreket, leveleket szükség szerint szerkesztve adjuk közre. Cikkeket, hozzászólásokat,
véleményeket, ötleteket kérjük az alábbi címre küldeni:

Vztklp@yahoo.com

A lap fenntartása érdekében adományokat köszönettel veszünk.

Vezetők Lapja (Leaders' Magazine)

Magazine for Hungarian Scout leaders

Published by the Hungarian Scout Association in Exteris, Inc., a non-profit organization